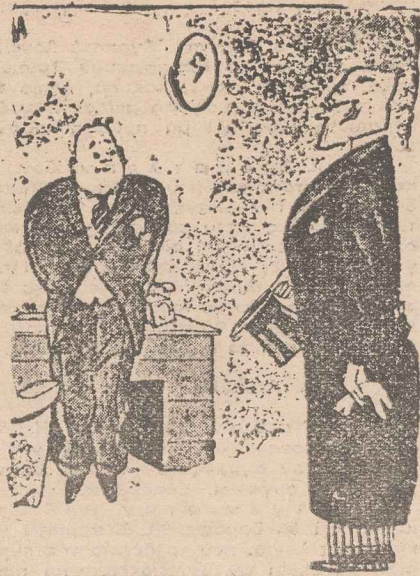

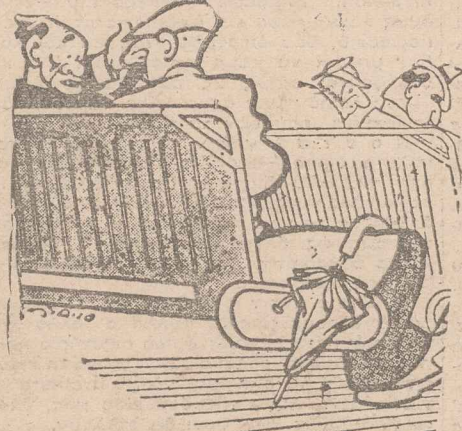
ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Μονομαχία

—Ο αντίπαλός σας ζητεί μονομαχία με
μιστόλι έξ αποστάσεως πενήντα θημά-
των.
—Είμαι σύμφωνος για τὰ πενήντα μέ-
τρα, αλλά προτείνω τὸ ξίφος.

Ανυμία

—Λένε πως στην Ἀμερική κατασκευά-
ζουν γυάλινα σπείρια.
—Καί πως τὰ καταφέρνουν νά μὴ τοὺς
θλέπουν οἱ δανεισταὶ τῶν;

Μεσαίων

—Ἐδωσα δέκα δουκάτα σὲ μιά μά-
γισσα πού θά μοῦ δώσῃ ἕνα φίλτρο μὲ
τὸ ὁποῖον θά κάμω τὴν ὥραία Ἀρετοῦ-
σα νά με ἀγαπήσῃ.
—Ἐγὼ ὁμῶς ἔκαμα οἰκονομία. Ἐδω-
σα πέντε δουκάτα ἀπ' εὐθείας στὴν ὥ-
ραία Ἀρετούσα.

Γαμήλειον ταξίδι

—Θεέ μου! εἶπε ἡ μεριά!

Ἡ λατρεία τῆς Τερψιχόρης

Ἡ διάσημος Ἀγγλίσ χορεύτρια Πέγκυ Μάκμιλλαν, ἡ ὁποία μόλις τώρα ἀ-
πεφάσισε νά ἐμφανισθῇ εἰς τὸν κινηματογράφον.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΘΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Ἀρχίζει εἰς τὸν «ΕΣΠΕΡΟΝ» ἡ δημοσίευσίς τοῦ νέου
υπερόχου μυθιστορήματός μας

ΧΟΡΑ-ΤΣΕ-ΝΑΧ

(Τὸ Λουλουδί πού μιλεῖ)

Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ αἰσθηματικά μυθιστορήματα, πού
δημοσιεύτηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ ἀσφαλῶς θὰ
κατακτήσῃ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἐσπερου».

Οἱ υπερασπισταὶ τῆς ἱεραρχίας

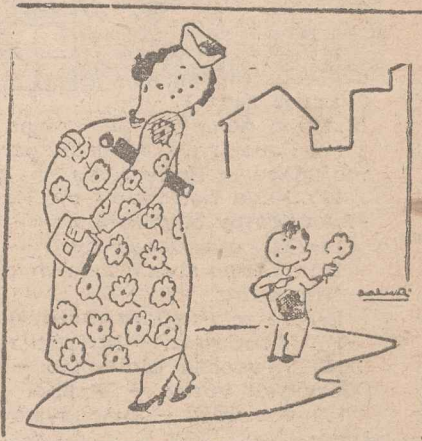
—Λυτοῦμαι, φίλε μου, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ νησί εἶνε γιὰ τοὺς ναυαγούς τῆς πρώ-
της θέσεως.

Ἐκδίκησις

—Ὡστε δὲν θέλετε νά με παντρευθῇ-
τε; Πολύ, καλὰ, τότε πληρώστε μιά δρα-
χμὴ γιὰ τὸ κάθισμά σας.

Ἀνοιξιότικον

—Παρντόν, κυρία, μήπως σὰς ἔπεισ-
αὐτὸ τὸ ἀνθος;

Σύνθεσις

Ὁδισσευθυντῆς στὸ συντά-
κτη: Ν' ἀφήσετε τίς πρωτοτυπίες. Πάρ-
τε αὐτὸ τὸ ψαλίδι, αὐτὸ τὸ μπουκάλι μὲ
τὴ γόμα κι' αὐτὲς τίς παλιές ἐφημερί-
δες καὶ προσπαθήστε νά μοῦ φτιάσετε
ἕνα ἐπίκαιρο ἄρθρο.

Ἀκούραστη

Αὐτὸς: Φίλωνεῖκοῦμε ἀπὸ τὸ με-
σημέρι καὶ τώρα εἶνε ὥρα νά κοιμη-
θοῦμε.
Αὐτή: Δὲν κουράστηκα ἀκόμη.

Ἐσπερος

ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1937 — ΕΤΟΣ Α' — Ἀριθμὸς φύλλου 27 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΙΑ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.37
ΑΡΙΘ. 30408

Η ΝΕΥΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕ

Η στήλη μου

(ΙΔΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ !)

Καμιά έορτη του κόσμου δεν συγκινεί όσο η ταφή του Χριστού, όπως εορτάζεται στην Ελλάδα. Ο Έπιτάφιος στις Εκκλησίες, η διάκτυπη λύπη του λαού για τον άδικο και τραγικό θάνατο του γλυκυτάτου Διδασκάλου επάνω στα νεύρα του, το δρέψιμο των λουλουδιών από τους κήπους των σπιτιών με τα μιά χρώματα που κουβαλεί από το πρωί όλος ο γυναικόκοσμος για να τα καταθέσει, με σπαρταρική ευλάβεια επάνω στο θείο νεκρό του και να κρύψι μ' αυτά τις κόκκινες πληγές του των καρφιών. Οι πένθιμοι ήχοι της καμπάνας, ο μουσικός πέπλος που απλώνεται και τυλίγει ουσιαστικά όλη τη φύση, την άνοιξη, το φως, τα λουλούδια κι' έπειτα η συρροή του πλήθους στις Εκκλησίες, τις μνημειώδεις, σαν κοροσκιωμένα σπήλια, γεμάτες από κείνη την ιδιαίτερη μνημειώδη του λιβανιού πάνω απ' όλα τα τροπάρια που ανώνυμοι ποιητές και μελοποιοί μαζί έγραψαν κι' επόνησαν έτσι άπλα και συγκινητικά για να θρηνήσουν το θάνατο του, που όλος ο κόσμος επαναλαμβάνει εν χορώ στην έκφορά του :

«Οί γενεαί πάσαι, ύμνον τῇ ταφῇ Σου, προσφέρουσι Χριστέ μου !»

Αλλά πώς να μην προσφέρουν όλες οι γενεές ύμνους για τον Υιό του Θεού που άφω έδίδαξε την αγάπη και την κλησύννη στους πονεμένους ανθρώπους, κι' άφω μπορούσε να συντηρή όλους τους έκθρους του, φαρμακούς κι' ύποκριτάς, εδέχθηκε να συλληφθ και να συρρθε με τους ληστές μπροστά τον Πλάτο στο προαίριο.

Γιά τί πράγμα τον κατηγορείς τον άνθρωπο αυτό ; Τους έρωτησεν ο Πλάτος.

— Άν δεν ήταν κακοποιοί δεν θα σου τον έφερναν !

Κι' ο Πλάτος προσπαθώντας να βρή κάποια άφορη για να ηουχάρη την ουνεϊδοί του προτού πάρη την άποψαι και τους τόν παραδωρή, γυρίζει προς το Χριστό και του λέει :

— Εσύ είπες πως είσαι βασιλιάς των Ιουδαίων :

— Εσύ το λές αυτό. Εγώ δεν ήρσα στον κόσμο παρά για να κηρύξω την αλήθεια.

Κι' ο Πλάτος, νίδοντας τα χέρια του τον παρέδωσε στους μαινομένους άρχιερείς, βάζοντάς του μια φεύκτη πορφυρά κι' έν ακάνθυνο στεφανί και λεγοντας σούς έκθρους του :

— «Ίδε ο άνθρωπος !» Εγώ δε θρίσκω να έχη κάνει τίποτε κακό.

— Σταύρωσε τον ! Σταύρωσε τον ! Αλαιοίτικα δεν θα είσαι φίλος του Καίσαρος ! Γιατί όποιος λέει τον έαυτο τω βασιλιά είν' έκθρος του Καίσαρος.

Και έτσι άρχισαν τα μαρτύρια του Χριστού. Τα ραπίσματα, τα φυσιμάρια, οι σταυρώσεις του με τη καρφιά, η λαβωματιά του με τη λάνχη και τέλος ο θάνατός του. Και ο' όλο αυτό το χρονικό διάστημα του φρικτού μαρτυρίου του δεν του έζυγαν παρά ένα παράνομο σαν άπονετανμός : «Θεέ μου, Θεέ μου ! Εψιθύρσε. Γιατί μ' έγκατέλειψες ;»

Γι' αυτό μπορεί να κυλούν οι αιώνας, να γίνονται πόλεμοι, επαναστάσεις, ν' αλλάζουν καθεστώτα, να έπιπλουν για μια στιγμή οι πιο άλλοκοτες κοροσθερίες και να βρίσκονται τράνυνοι που να νομίζουν πως τους είνε εύκολο με μια δισταγή τους να καταργήσουν την άναμνηση του Χριστού μ' όλες μαζί τις άναμνήσεις του παρελθόντος. Αλλά ο Χριστός δεν είνε άναμνησις δεν είνε παρελθόν. Ζη μέσα μας. Κι' όσο ζητάμε να τον άποφύγουμε τόσο πηγαίνουμε, χωρίς να το θέλουμε, πιο κοντά του. Γιατί αυτός μόνος βρίκει το βάθος για τις πληγές κάθε άμαρτηλής καρδιάς κι' είνε γι' αυτό «ζωής χορηγός».

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Το Έλληνικό κινηματογραφικό στούντιο

ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΓΙΝΩ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΕΡΑΣ...

Οί πόθοι και τὰ όνειρα τών ήθοποιών μας

Η ίδρυσις Έλληνικού Κινηματογραφικού Στούντιο, που νά έργασθ ήσασαν ένθουσιασμένοι με την... πραγματοποίησι του όνειρου των και με λαχτάρα περιμένουν την ίδρυσι σοβαρού κινηματογραφικού στούντιο και στην Ελλάδα.

Κι' αν κρίνι κανείς από το πλήθος των φωτογραφιών που στέλλονται κάθε μέρα

Διευκρινίζουμε και σήμερα την δημοσίευσιν των φωτογραφιών, εκείνων που όνειρευονταί να γίνουν άστέρες του Έλληνικού Στούντιο. Είς την πρώτην στήλην: Δίς Κ. Άλ. Αθήναι, Άχιλλεύς Ξηροπούλου, Σανδός Κωρίνθος, Πέτρος Άλδοπούλου, Λουτράκι. Είς την δεύτεραν στήλην: Ίωση Αίτωας, Σταύρος Σπ. Ξηροπούλου, Νικόλ. Μάκος, Άθηναι. Είς την τρίτην στήλην: Δίς Μ. Σπυροπούλου, Πέτρος Χαμηλός, (Ναρκισσός) Χανιά, και Γ. Περαντζής, Περιοτέρη. Όσοι και όσες θέλουν, άς μας στείλουν τας φωτογραφίας των να τις δημοσιεύσωμεν. Στο προσεχές φύλλο, άρθρο του κ. Άντωνίου Κούτσια, διευθυντού της Σ. έν Νέα Ύρκη (Έλληνική Κινηματογραφική Έταιρεία) που υποστηρίζει με στατιστικά δεδομένα την ανάγκην της τακτικής ίδρύσεως του Έλληνικού Κινηματογραφικού Στούντιο.

στον «Έσπερο» οι έρασταί της τέχνης των σκηνών είνε πάμπολλοι. Και η φιλοδοξία τους άνω καίτοι όσον κινηματογράφος είνε κάτι που τους τιμώ. Γιατί πρέπει και η Έλληνική κινηματογραφία νά έπιδείξη αξιολογικά παύματα. Κι' αυτά άσφαλώς θα έρεθούν μέσα στο άνόνημο πλήθος. Έκεί μπορεί ν' αναζητήσιν κανείς την Έλληνίδα Ρενάτε Μύλλερ, την Χάρλουντ και την Γκρέτα Γκάρμπο και τους Έλληνες Γκέμπελ και τον Χονδρό και τον Λιγνό. Λιγη καλή θέλησις χρειάζεται και περισσότερη όσημονή.

Νομίζουμε πως τα στοιχεία αυτά άποφύγουν. Και όταν τα έχουμε αυτά όδοί, κάτι μπορεί να γίνη...

Στους θεατρικούς και καλλιτεχνικούς κύκλους έπρεσε σάν όδοι το έρωτημα του «Έσπερου» :

— Θα θέλατε να παίξετε στον κινηματογράφο;

Ποίος νά πῇ όχι; Βρέθηκαν όμως και άρκετοί διστακτικοί. Αλλά αυτό θα το

Ίδιοτροπία

ΥΓΡΟΣ ΤΑΦΟΣ

Την παρελθούσαν εβδομάδα έρρίφθη επί την θάλασσαν ή τέφρα του Άγγλου μηχανικού Όουεν ύπό το σωφει του δια της ίδιοκτητήτος δειναικάτου του.

Πρό διετίας δια της αήτης δειναικάτου έρρίφθη επί την θάλασσαν ή τέφρα της συζύγου του μηχανικού, ήδη δε ή τέφρα του Όουεν έρρίφθη επί το αυτό σημείον.

Όουεν ήτο φανατικός φίλος της θαλάσσης και έπρεθύμι να μη την άποχωρισθ ούτε μετά θάνατον.

Όουεν ήτο φανατικός φίλος της θαλάσσης και έπρεθύμι να μη την άποχωρισθ ούτε μετά θάνατον.

Το πρώτον... τορπιλλίσαις την κοσμοσάπητη πρωταγωνίστρια του έλαφρου μουσικού μας θεάτρου κ. Μαρίκα Νέζερ.

Και πραγματικά όλοι άναγνώρισαν πως ή φωνή της Νέζερ είνε μία από τις μεγαλύτερες έλπίδες του Έλληνικού φιλμ.

Ός και ή Λεσιάν Μπουαγιέ που την άκουσε, έδήλωσε πως είνε ή «Έλληνίς Νταμίτ».

— Σόνια Κουρτίδου...

— Έσεις, τί θ' άπαντήσετε;

Η χαριτωμένη αυτή ντιζέζ μας που ξεχωρίζει για την έξαιρετική της μουσική μάρμοσι, χαμογέλασε και μας είπε με πολύ μετρίοφροσύνη :

— Όταν είνε μπροστά μια Σόφια Βέμπο, δεν μπορεί να πώ τίποτε για τον έαυτό μου...

Γιατί τόσο μετρίοφροσύνη; Άναμφισπήτητως ή δίσ Κουρτίδου είνε ένα ταλέντο αξιολογώτατο και μία φωνή από τις λίγες...

— Άρα θα είνε πολύ καλή για φιλμ.

Δίνουμε το λόγο τώρα στην συμπασθεστή ντιζέζ μας, με την μαγευτική φωνή, κ. Έλένη ντε Ροζέ :

— Θα ήθελα κι' έγώ να τραγουδήσω στον κινηματογράφο. Γιατί το σινεμά μ' άρέσει πολύ.

— Και τί θα τραγουδούσατε αν σας έκαναν σήμερα μία πρότασι;

— Ένα χαριτωμένο υπερμοντέρνο τάγκο των κ. κ. Πόρτσας—Πορτοκαλλή με τίτλο «Γιατί νά λ'αίσις» Ίδου το ρεφραίν του :

«Γιατί νά κλαίς και να πονάς όταν δυο μάτια δεν σέ βλέπουν με λατρεία

είνε κουτό νά ξεσυρπνάζ και να θυμάσαι όλο την ίδια ιστορία. Γιατί νά κλαίς κάποια θροσά, δυο λάγνα χείλη ένα όχι» όταν σου πούνε;

Μη σου σπαράξει ή κοδιά γιατί άλλα χείλη θα σου πούν πως σ' αγαπώ».

Η σειρά της συμπασθεύ ντιζέζ κ. Λουσιάνας. Μας άπαντά Ιταλισί :

— Περκέ νόν;

— Και συνέχισε γαλλισί :

— Μαί μπιεν ούρ ζε βαι ζουέ... (Βεβαίως θέλω νά παίζω).

— Με το καλό νά σάς δούμε και σέ φιλμ...

— Άπάντησε... έλληνικά :

— Μερσί!

Και τότερπαι... άλλα γαλλικά γιατί είχε πρόβα στην «Κολούμπια».

Ρωτήσαμε και την συμπασθεστή και κοσμοσάπητη ντιζέζ μας Άγγελα Λυκαρδοπούλου. Μά κείνη πήρε... δρόμο και μας έδειξε την χαριτωμένη χορεύτρια διδα Βέρα Βένδα.

— Όραιο θα ήταν νά έπαίσις στον κινηματογράφο, αλλά...

— Άλλά;

— Όόσάμι ότι δεν θα γίνω ποτέ... Τζίντζερ Ρότζερς.

Ρωτήσαμε άλλες συμπασθείς ντιζέζ την κ. Σούλα Καργαγούρη, η όποια παντρεύτηκε τελευσίως τον κ. Άλέξιου και μας φεύγει μετά από το Πόσχα για την Κεφαλληνία, όπου θα έγκατασταθῇ μόνιμως και θα έγκαταλείψι το θέατρο και τὰ γραμμοφώνια :

— Μη μου λέτε τέτοια πράγματα γιατί...θα με δει' η ο άνδρας μου!

—

Η κ. Φωφό Λουκά που έζησε καιρό στην Άμερική και που έθριάμβευσε κυριολεκτικώς (έπαίξε και στον Λευκό Οίον) ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 14ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεία: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ Ιον.
Αριθμός φύλλου 27
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΠΑΤΟΣ

Έλληνικά διηγήματα

ΤΟ ΛΕΝΙΩ

Και το χιόνι

Ροβίζει ή πρώτη αύγή. Η πολιτεία κοιμάται ακόμα και τα στενά σοκάκια της, με τα ψηλά καπνοαγωγία και τα παλιά ιδιόρρυθμα χιτριά της, είνε σάν να κρύβουν κάποιο μυστήριο στην πρωινή σιγαλιά. Άφρολίζουνται οι έωτικές άκρογυαλιές της και οι λευκές παιγνιδίζουν στο φως της άγέρας.

Στη έρώση, πούται στη γωνία του πάνω μπαλκονά. Έρχεται το Λενάκι της γειτονιάς, ή όμορφη παιδούλα, νά γεμίση το σταμνί της.

Κάπου—κάπου στρίβουμε τη γωνία διασάτες διαστικοί.

— Έ, μικρούλα, ξεχείλισε ή στάμνα σου! Πού έχεις το νού σου;

Το Λενάκι ξετινάζεται και γυρίζει τα μάτια κατά τη φωνή.

— Νυστάζω, καλέ παππούλη...

— Δεν κοιμάσαι άρετά;

— Πλαγιαζώ τα μεσάνυχτα και κάθε μέρα με ξυπνούνε για νερό, έτσι πρωί... Δεν έχω μητέρα... Έχω μητριά, κι' είνε κακιά.

— Και ο πατέρας σου;

— Κι' αυτός κακός είνε, καλέ παππούλη, κι' όλο κάτι θρίσκε για νά με δερνί.

— Καυμένη μικρή... Είσαι τόσο χλωμή κι' αδύνατη.

— Όύτε νά φάω, δεν μου δίνουνε... Το πρωί τίποτα δεν μου δίνουνε νά πιώ... Λίγο γάλα, πως το λαχταρώ... Και σέ στρώμα μαλακό έχω νά πέσω άφόντας πέθανε ή μόνα μου...

— Είστε φτωχοί, καυμένη μικρούλα;

— Εκείνοι πάντα καλά ντυνούνται και καλά τρώνε... Δεν ξέρω...

Δώσε ένα χέρι, παππούλη, νά πάρω στον ώμο το σταμνί.

Στα μάτια της τα δάκρυα λάμπουνε στο φως της αύγης, σά δυο μαργαριτάρια. Καταπίνει με κόπο και άνοίγοντας τα μάτια κυττάζει τάχα μακριά, για νά τὰ στεγνώση.

— Καυμένη μικρούλα...

— Εύχαριστώ, παππούλη.

Με κουρασμένο, λυγισμένο κορμί, παίρνει το δρόμο ν' ανέβη στο σπίτι.

— Μητέρα, σκιάζομαι νά δω...

— Είνε ναρίς ακόμα, πήγαινε σου λέω.

— Φουσά άνέρας... Πέφτει χιόνι... Κρύνω...

— Νά, ρίξε αυτή τη μπέρτα στο κεφάλι σου και τρέχα νά γεμίση το λαγνίον... Θάχης γυρίσει όσπου νά στρωθῇ το χιόνι.

— Είνε σκοτεινά. Έλα νά δης τί καταργαίν. Χιόνια!... Χιόνια!...

— Μην αντλές, Λενιώ, πάρε γλήγορα το σταμνί και τρέχα, γιατί το θράσος θα το πώ το πατέρα σου, που δεν μ' άκούς.

Ο άέρας δυνάμωει με το πρώτο θήμα της στο δρόμο. Το χιόνι πέφτει πυκνό. Ο πάνω μπαλκονά είνε σάν νεκροπορείο. Έρημοι οι δρόμοι και τα σπίτια, τυλιγμένα στο χιόνι, μοιάζουν σάν μαρμαρίνα μνημεία.

Το Λενάκι τρέχει σάν θαρκούλα άκυβέρνητη. Παγώνουν τα δάκτυλά της, μαζι και ή καρδιά της. Φτάνει στη έρώση και φαγουλεύεται την άνοιξη και δάζει τη στάμνα νά γεμίση, δαστώντας την.

Άχ, και τρέχει τόσο λίγο ή έρώση!

Τρέμει απ' το κρύο. Τα χιόνια λιώνουν και μουσκεύουν τα ρούχα της.

Η παγωνιά περνά απ' το κορμί της κι' άγγίζει την καρδιά της που σπαρτάρε δίπλα απ' το κρύο κι' απ' το φθος της μοναξιάς.

Η μοναξιά της άρπάζει την μπέρτα απ' το κεφάλι της. Προσπαθεί νά την πιάση, νά την συγκρατήση, μά τρέμει, τρέμει όλη κι' ή μαυρίλα την έχει τυλίξει με θανατηρή άγνωση. Το ποδι της παρπατάει, γλιστράει το σταμνί απ' τα χέρια της και γίνεται κομμάτια μαζί με τη ζωούλα της.

Κανείς δεν ελδε, κανείς δεν άκουσε τ' άθρογυαλιά ποτέσε κι' έγινε συντηρίμια.

Το θράσδι τη σκεπάζει με τ' άσπρο σάβανό του, κι' ή έρώση από πάνω της κρουσταλώνει το νερό της, σά λαμπάλα, σάν πολυέλαια...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
28

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1937

Τιμή φύλλου δρβγ

Άριθ. τηλεφώνου 3190

Κύριε ή έν πολλαίς άμαρτίαις...

ΚΙ' ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΕΣΩΘΗ...

Άπό της άμαρτίας το άποκάμωμα, Χριστέ! —γυναίκα αυτή, η' άφέθηκε στην ταπεινή της μοίρα— μ' ένα καινούργιο αίστημα στη στείρα της ψυχής, σου φέρνει στο λαγνί της τα διαλεκτά της μύρα.

Και την κυκλώνει άφέγγαρη μία νύκτα σκοτεινή κι' άναφτερίζει ή σκέψη της σπῆς άμαρτίας την κλίνη κι' όνείρατα τριγύρω της άκολουθούν θαμπά, κι' έρχεται ταπεινόφρονη τα πόδια σου νά πλύνει.

Και νάπη έμπρός σου άμίλητη με ζέπλεκα μαλλιά, και γύρω της σαρκάσματα μία κουστωδία η' άφινει' μά κείνη τ' άγια πόδια σου σκουπίζει με φιλία και κάθε γλυκοφίλημα σ' έσέ, της άπαλύνει

Τόν θλιβερό τόν πόνο της που κρύβει στην ψυχή, και κάτι από το βλέμμα σου που δείκνει κλωσύννη, νοιώθει την άμαρτία της νά φεύγει μακριά, και τὰ μεγάλα μάτια της που έκφράζουν την δύσνη

Σιγά—σιγά αναδύουνε σ' ένα καινούργιο φώς! Κύριε, σ' άνομη ψυχή που την ταραζαν πόθοι άκαλασίας, τόν θείο λόγο έποιερες έσύ κ' ή άμαρτωλή έσώθη...

1937

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΜΗΧΑΝΗ

Έτοποθετήθη μετά προσοχής ο δίσκος έμπίκε εις την θέσιν της ή βελόνα και πάραυτα το ευσθεδές κομύ άνεμπερθε προς την όροφην του δισκου τον καταναυτικώτατον ύμνον «Ίδου ο Νουμφίος έρχεται!...

Η κυρία Παναγιώτα έκαμε τόν σταυρόν της, μεθ' ο άλλας της πλάκα. Έκτύπησαν πάλιν οι καρφάνες και από το βάθος του γραμμοφώνου εξέλθον ο ύμνος των υψιφωνών της έποχής μας εις την Σκάλαν.

Το τηλεφώνον καταργεί την άλλη γραφίαν. Και το ραβασάκι—η ιστορία χρωματιστών καρτών και καρδιών σου θλιζόμενιν από έρωτικά θέλη!—ή κατασταται περιττόν. Αι χείρες δια νά γυρίσουν τόν διακόπτην δεν χρειάζονται. Μας άναπτει ή μας σβύνει τα φώτα από την Γέννηση ο κ. Μαρκνί. Ο ιερεύς δεν μας ενδιαφέρει, έχουμε έν κώδιον, το όποιον προσεύχεται άντ' αυτού.

Τι άλλο άκόμη; Άδριον θα τοποθετήσουν εις τόν άριστερόν μέρος του σταυρού και ένα μικρόν μηχανάκι—είδος ύπολογιστή—το όποιον θα πάλει αντι της καρδιάς. Και τότε πλέον ή ευτυχία μας θα είνε πλήρης.

Όταν θα αιδανώμεθα το κενόν εκείνου, περὶ το όποιον όμλυνον οι ποιηταί, και θα θέλωμεν νά αναπλάσωμεν άκούρδιζμεν το καρδιομυκνίμα μας και ένας σλογερός έρωσ θα μας κατακαίη. Σκαρποί θα φανώμεθα μόνον όταν θα έμεθα ξεκαρνητιστοί. Αλλά με λίγο λάδιμα της καρδιομυκνής το πάθος του έρωτος θα επανέρχεται. Άς εύχθοσύ σου νά γίνων όλα αυτά το ταχύτερον δια νά σωθών όλοι αι ψυχαι τών άμαρτωλών όπεν τών όποιων δένονται ή δίσκοι των γραμμοφώνων.

Τ. ΝΟΒ

Στον Τίμο Μωραϊτίνη

«Όλοι λένε πως τυγχάνεις χιουμορίστας φημιμένος, φίλος «Αττικής ήμέρας», και της Πλάκας... έρωμένος»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΕΙΟΥ

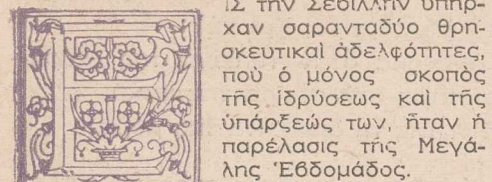
ΔΩΡΕΑ 1.10.82

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 38467

ΑΛΛΟΤΕ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗ ΣΕΒΙΛΛΗ

Την ώρα που ο εμφύλιος πόλεμος στην Ισπανία, συνεχίζει την καταστροφή, οι άνθρωποι στρέφουν το βλέμμα των προς τα πίσω και θυμούνται πολλές φορές τις μέρες της. Η καλύτερη περιγραφή, που δεν είναι παρά αναμνήσεις ενός πολιτισμού, είναι ο αναμνηστικός της Σαβιλλής, γιατί όλη η ώρα που θα περάσει η καταιγίδα και η Ισπανία θα ξαναβρεί την ησυχία της και κοντά ο' αυτή, ό,τι έχασε σε μία στιγμή ξεχασμού.

Στην Σεβίλλη υπήρχαν σατανάδες θρησκευτικά αδελφότητες, που ο μόνος σκοπός της ιδρύσεως και της υπάρξεώς των, ήταν η παρέλασις της Μεγάλης Εβδομάδας. Γαρελούς με άρματα χρυσόστολα, με μουσικές, ιερά τραγούδια, με τεράστιες λαμπάδες και με ιερές παραστάσεις, που άπεικνιζαν το θείον δράμα. Και η πλέον πιτυχή από τας αδελφότητες αυτές, εκείνη που θα άρκεσθαι εις μίαν άπλην περιφοράν του Χριστού περιστοιχιζομένη από δωδεκάδα μόνον λαμπάδες και της Παρθένου στολισμένης με όλην μόνον γαρύφαλλα, δαπανά τουλάχιστον χίλια ντούρος, δηλαδή 5.000 πεσοέτες. Είς το ποσόν αυτό αρκούνται η «Αδελφότης του Άστέρος» και η «Αδελφότης των Τσιγγάνων», που έθεωρούντο τα πιο πιτυχά θρησκευτικά σωματεία της πόλεως. Αι πλούσιες αδελφότητες, όπως η «Γκρην Πόντερ» ή η «Σάν Άντωνιο Άμπας» έδωσαν δεκαπλάσια και εικοσιπλάσια!

Διότι μεταξύ των μεγάλων θρησκευτικών σωματείων έπαιζαν ένα είδος συνωνυμισμού. Ποιον εξ όλων θα οργανώση την καλύτεραν και την πιο φαντασμαγορική παρέλασι.

Ένα σωρό λεπτομέρειες έπαιζαν σπουδαίο ρόλο: Η Παναγία εν πρώτοις έπρεπε να φέρη άκρας πολυτελείας φορέματα, ο σταυρός του Χριστού να είναι στολισμένος με όσο το δυνατόν περισσότερα θαύματα, να υπάρχουν πολλοί μουσικοί και μέσα πλήθος πιστών, που θα δεχθούν να φορέσουν καλογηρικούς ράσων και να κρατήσουν τη λαμπάδα.

Εκτός όμως από όλα αυτά, η αδελφότης έπρεπε να παρατάξη ένα σεβαστόν αριθμόν μελών, που θα φέρουν διαισθητικό σπλην και θα κρατούν από ένα φανάρι, μίαν λαμπάδα ή ένα σταυρό. Τα μέλη αυτά έλεγοντο «Μακρένους», ήσαν δε υποχρεωμένοι να σούρουν εναλλάξ τα δώρα έρεμματα ή να φορούνται με τον μεγάλον ζώνιον σταυρόν όπως έκαμε ο 'Ιησους... Οι άλλοι «Μακρένους» κατά το δάστυμα αυτό, ύψωνουν και κατεβάζουν ρυθμικά τις λαμπάδες ή κάμνουν άναλογες άσκησεις που επιβάλλει η θρησκευτική πελαρχία της αδελφότητος.

Καθώς η πομπή έπροχώρει διά μέσου των οδών, πολλοί πιστοί, εγκατέλειπον την συνοδείαν διά να πεταχτούν στο γενεαυτικό καπνιστό και πιούν κάτι. Έπειτα τους έδλεπε κανένας να τρέχουν διά να προλάβουν και να καταλάβουν την θέαν των, εις την παρατάξει της ό-

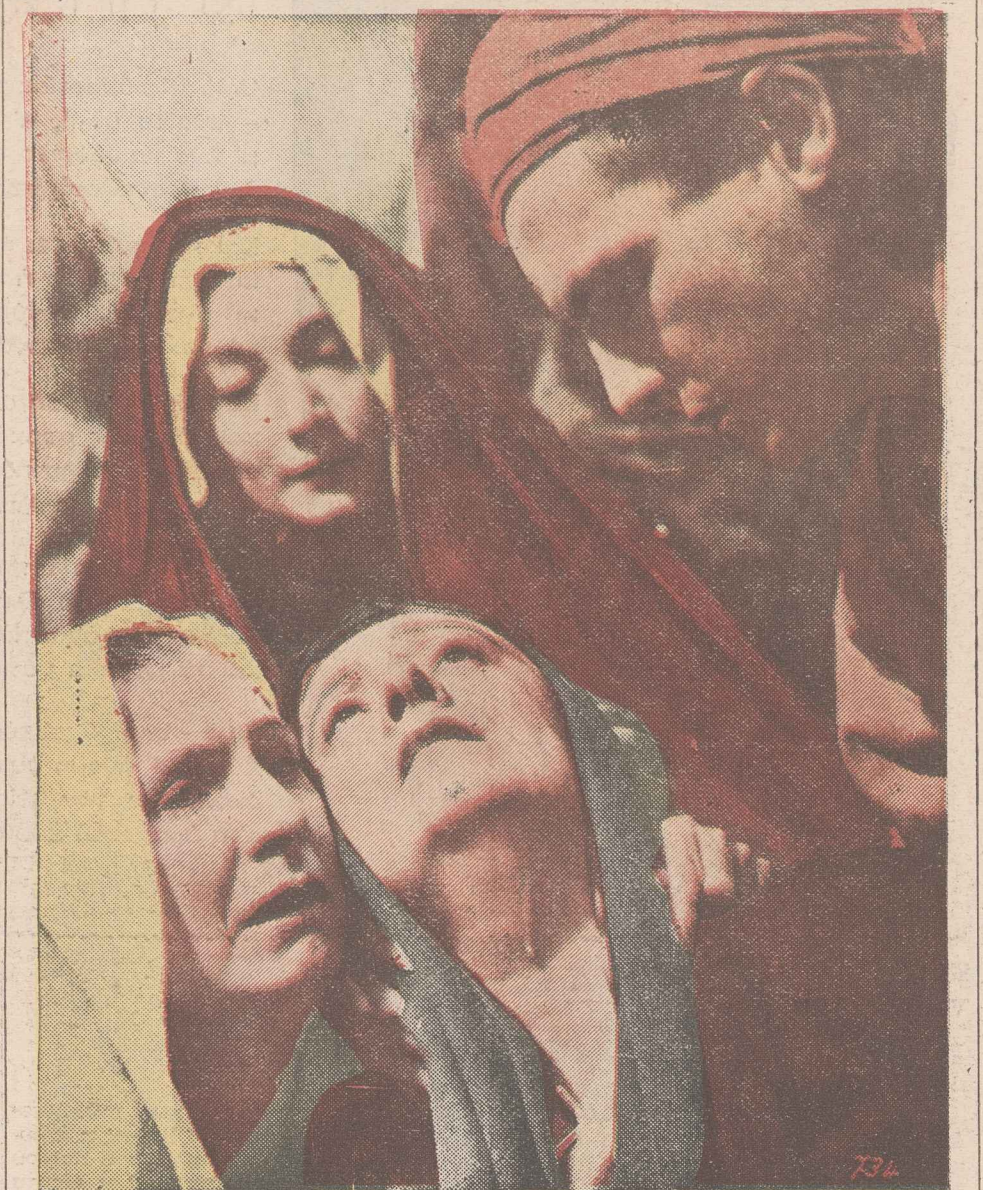
ποιας ή διάταξης είναι αυστηρώς καθυριωμένη.

Υπάρχουν πολλοί «Μακρένους» που συνηγνίζοντο κάθε χρόνο εις την Σεβίλλη, ποίος θα σπκήρη τον ζώτερον σταυρό.

Πρόκειται περί ενός θρησκευτικού όπλου, το οποίον δεν εναντίαζε ολίγους,

νικα τραγούδια, υπήρχε και η «Αδελφότης των εργατών Καρνοκομπριού», της οποίας «Κασιέρες» ήτο ο φρούραρχος της πόλεως.

Αυτός ένεδύετο εναλλάξ ως 'Ηρώδης, ως Πιλάτος και ως... Βαραβάς, έφειρε δε μεγαλοπρεπείς στολάς, που αποτελούσαν το καύχημα του σωματείου.

Ο πόνος της μητέρας

ρον από τα άλλα τους μυστικοποιήσεις 'Ισπανούς.

Οι πρωταθληταί είναι όνομαστοί και δημοφιλείς, αι δε επιδόσεις των, ανεγράφοντο εις τας Μακρένας, της οποίας τα μέλη αντί προσευχών έτραγουδούσαν και τα την παρέλασιν αισθηματικά Σεβιλλιά-

Το στέμμα της Παναγίας είναι το πολυτιμώτερον κόσμημα, που διέθετε μία αδελφότης. Υπήρχον στέμματα από καθαρό άσπιμ ύφασμα σκαλισμένα, όπως το στέμμα της αδελφότητος «Άμαργκουλά» και άλλα από χρυσάφι όπως της «Μακρένας», που αποτελούσαν άσπινδα άριστουργήματα τέχνης και στολίζουν όλοκληρούς περιούσιους.

Η Παναγία έπρεπε να είναι κυριολεκτικώς φορτωμένη από χρυσάφι, ακόμη και πολύτιμα πετράδια: σκουλαρίκια, βραχιόλια, δακτυλίδια, κρυσά κομμάτια,

πατατίφ, ρολόγια, το κάθε τιμολόγος, που διέθεταν τα μέλη, προσκομιζέτο διά να συντελέσει εις την λαμπροτέραν εμφάνισιν της αδελφότητος.

Συνήθως ο Χριστός ένδύετο άπλούστατα όπως άρμόζει εις τόν Μεγάλον Διδάσκαλον της ταπεινότητος. Άλλα την Παναγίαν οι 'Ισπανοί, την θέλουν λαμπρά στολισμένην με μεταξωτά και κοσμήματα. Η Παναγία του πόνου, το ζώνιον άγαλμα, που άνήκει εις την αδελφότητα του Άρόνος έφερε ένα μαχαίρι από πολύτιμα πετράδια βυθισμένο στο στήθος. Η Παναγία των «Μακρένων» έφερε ένα άδομάντινον κολλιέ, που αξίζει 15.000 ντούρος.

Συνήθως γύρω από το όμοιομα της Παρθένου σκηματίζεται μία φρουρά. Μέλη της αδελφότητος ώπλισμένα με πανύψηλα όπλα κα έφέροντα μεσαιωνικά στολάς, έσχηματίζουν την συμφοκλήνην φρουράν της Παναγίας.

Υπήρχεν όμως και η πραγματική φρουρά από μυστικούς άστυνομικούς, διότι μερικά κρούσματα κλοπών έσημαίνονταν τα τελευταία προπολεμικά χρόνια και άνησυχούσαν τας αδελφότητες.

Οι Παναγίες της Σεβίλλης διέθεταν πολλά φορέματα: Το φόρεμα της εορτής, που φέρουν κατά την τελετή της μεγάλης εβδομάδος, το φόρεμα της Κυριακής, το φόρεμα της καθημερινής και ούτω καθ' εξής.

Τα ένδύματα αυτά, κεντημένα με δυζαντινήν πολυτέλειαν από πράσινο, τριανταφυλλί, γαλάζιο, μωβ μετάξι και χρυσάφι, ήσαν παρά την ιστορικήν γραμμήν που διατηρούν, άληθινά θαύματα χάριτος.

Πρό του εμφυλίου πολέμου, η αδελφότης της «Μακρένας» κατεσκεύασε με τα δύο ώραιότερα κοσμήματα του ταυρομάχου Τοζέλετο 'Ελ Γκάλλο ένα φορέμα Παναγίας, που άπτελεσε άληθινήν έπανόστασιν εις το είδος του.

Άλλα την ημέρα που ένας ταύρος έφόνευσε τόν Τοζέλιτο, εις την Τάλαδρα, τα μέλη της Μακρένας, ένδυσαν πενθίμως την Παναγίαν πριν δυή ο 'Επιτάφιος. Την τριήμερη μαζί μου μέσα νικητώς εύκολα την άδυνατη αντίστασι της. Κάθισε κοντά μου και στην άρχη μάς έκανε την ντροπή... (Ντροπή... άπόψε Μεγάλη Παρασκευή). Για άπάντησι της γέμιασε το ποτήρι και της τόφερε στο στόμα. Την άνάγκασα να το κατεβάζη μονορούφι. Παρά λίγο να την πνίξω.

Υγρά άκόμη απ' το κοκκινέλι ένώθησαν τα χείλη μας ο' ένα φιλή. Της δάγκωσα το κάτω χείλη με μανία πόθου, που όλο και αυξάνε σαν να το δυνατόν με το «δεν κάνω» της άγίας μερας. Στ' αυτή μου βούιζαν τα λόγια του παππού μου: «Γλέντα τα νεύρα σου μην τα παταλάς, μη την άφηνεις να σου φύγη αδικα ούτε μια στιγμή τους. Τιποτ' άλλο δεν άζεις στη ζωή».

Την άλλη μέρα ζήτησα κατά το μεσημέρι με το κεφάλι θαυό. Ένα χάος στο μυαλό μου και μία άνορεξία με κυρίευε. Όλοι περιέμεναν με λαχράδα πότε να φτάσουν τα μεσάνυχτα. Λιγά, τυριά, κουλούρες, μαρούλια, και προσευχές για τη μαγερίτσα μου προκαλούσαν άδηια.

Την άλλη μέρα ζήτησα κατά το μεσημέρι με το κεφάλι θαυό. Ένα χάος στο μυαλό μου και μία άνορεξία με κυρίευε. Όλοι περιέμεναν με λαχράδα πότε να φτάσουν τα μεσάνυχτα. Λιγά, τυριά, κουλούρες, μαρούλια, και προσευχές για τη μαγερίτσα μου προκαλούσαν άδηια.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σκελετοί εις δημοπρασίαν

Σε ένα πλειοψηφισμόν του Λονδίνου, σπών όποιον έπιλωτούν άντικείμενα ευρέθεντα ή εγκαταλειφθέντα εις τους δρόμους, μεταδό άλλων εξετέθησαν: δύο ιδιωτικά αυτοκίνητα, ένα άμάξι, τέσσαρες πυροσβεστικές άντλίες και... δύο σκελετοί έλεφάντων.

Όλα αυτά τα άντικείμενα έρθηκαν εύκόλως άγοραστάς. Οι δύο σκελετοί ήγορεύθησαν από ένα καλλιερπητήν, ο όποιος εδώνλεον ότι θα τους χρησιμοποίησιν ως λίπασμα.

Μούμιες δένδρων

Ο Τσεχοσλοβάκος μηχανικός Κ. Σρόνγκ έπραγματοποίησε μίαν έφευρέσιν πολύ περίεργον προωριωμένην να συντηρήσθαι το ξύλο εναντίον του σάπι-

σματος και να παρατείνη έτοι σπμαντικώς την διάρκειάν του. Άπαίτεται προηγουμένως ν' αφαιρεθώ από το δένδρον ο φλοιός όταν είναι ζωντανός και κατόπιν να κοπή όταν ξεραθώ το φύλλωμα. Πραγματικά, χάρις στο άείκτο φύλλωμά του το δένδρο εξακολουθεί ν' άναντην και ν' άποιοιμύην, ενώ ή άπουσία του προστατευτικού φλοιού εκθέτει το δένδρο στην επίδρασι της θερμότητος και του φωτός και έτσι έπιπυχνάνεται βαθμιαία έξηρασις. Κοπτόμενος έξηρος, ο κορμός δίνει ένα ξύλο άντοχής.

Μία από τις κυριώτερες αιτίες του γήργουρ σάπιματος του ξύλου είναι παρουσία στους ιστούς του οργανικών ουσιών που χρησιμοποιούν ως τροφή στους μικύκτας που καταστρέφουν το ξύλο. Βγάζοντάς τον φλοιό διακόπτουμε το δρόμο που παίρνουν τα παράσιτα για να φθάσουν στον κορμό. Το δένδρο κατεργαζόμενον κατ' αυτόν τον τρόπον όχι μόνον έξηραίνεται, αλλά και άποστεριώνεται τελείως. Έτσι έπιπυχνάνεται μία άληθινή μούμια δένδρων που διατηρείται άπείριστως και άντέχει τελείως στις καιρικές επιδράσεις.

Αυτή ή έφευρέσις θα εφαρμοσθή κυρίως στα μη πολυτελή ξύλα, τα όποια θα εξευγενισθώ και των οποίων θ' αύξησθι την άντοχήν.

Η στείρωση στην 'Ιαπωνία

Εις την 'Ιαπωνίαν, τη εισηγήσθη της έταιρείας «'Ιαπωνικής ευγονίας», ετέθη νόμος διά του οποίου οι πάσχοντες εκ παρακορύσεως των φρενών, συνειπία κληρονομικότητας, θα υπόκεινται εις τας κληνικές όπου θεραπεύονται, εις υποχρεωτικόν στείρωσιν. Το μέτρον τούτο άπεφασχθή, διότι μία έρευνα γενομένη από κοινού με την έταιρείαν ευγονίας άπεδείχεν ότι ένα 70 τοις εκατόν επί 150.000 'Ιαπώνων που πάσχουν από νευρολογικά και φρενολογικά άσθενείας, είναι ύμιατα θεταρωμένης κληρονομικότητας.

Μένος αυτοκινητόδρομος

Ο καγκελάριος Χίτλερ εδέχθη εις άκράσιν τόν 'Ιταλόν έπιχειρηματίαν και γεροντοσίτην Κ. Πουριτσέλλι ως και τόν γενικόν έπιβουρητήν της γεροντικής ό-

δοποιίας δόκτορα Τόντ. Συνεζητήθη το σκέδιον της κατασκευής μεγάλου αυτοκινητοδρόμου από το Βερολίνον έως την Ρώμην, μέσω Μονάχου.

Οι ιδεώδεις σύζυγοι

Ο ύπουργός της 'Υγιεινής της Κυβερνήσεως της Αυστραλίας, Φτσίμενς, εις δημοσίαν διάλωσησιν του γενομένου έκδοχας, άνεκρίνωσεν ότι αι ιδεώδестераι σύζυγοι είναι αι νοσοκόμοι. Εκ του έργου των συντηρίζουν να είναι άφοσιωμένοι, μελιχίοι, ήσυχoi, περιποιητικοί. Γι' αυτό εξ όλων των επαγγελματιών γυναικών οι νοσοκόμες πανδρεύονται εύκολότερα και καλύτερα. Οι γάμοι νοσοκόμων είναι τόσοι συχνοί εις την Αυστραλίαν, ώστε το ύπουργείον 'Υγιεινής άντικρύζει πρόβλημα έλλείψεως άδελφών διά τα νοσοκομεία και φροντίζει να άνανεώνη κάθε τόσο τα στελέχη των νοσοκόμων.

ΤΗ ΒΡΑΔΥΑ ΤΩΝ ΕΠΙΤΑΦΙΩΝ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟ

ΙΣΘΑΝΟΜΟΝΑ τη φωνή να με σφίγγη στη μεθυσμένη άγκαλιά της και το αίμα να τρέξη όρμητικό στις φλέβες μου, κεντρίομαι από το δυνατό παλμό του οργανού, που την τράνταζε όνκορμη.

Τα λουλούδια ξεχύνανε τις βαρείες μυρωδιές τους και τα φανταχτερά τους χρώματα, βουτηγμένα στο ζεστό χρυσάφειο πέπλο του άνοιξιάτικου ήλιου, διένανε στον έπιτάφιο ένα νόημα χαράς που δεν άφινε τη θλίψη να γεννηθώ για το Μεγάλο Δράμα.

Οι κοπέλλες ντυμένες τα γιορτινά τους, αυτήν τη μέρα πρωτοφορώντας τις άνοιξιάτικες τουαλέτες τους, στόλιζαν τόν 'Επιτάφιο, σά να στόλιζαν τόν θρόνο ενός νομίου, το δωμά του 'Υμεναίου.

Στα πρόσωπά τους μία χαρούμενη άναμνή. Το είναι τους όλοκληρο ένας πόθος δικής σκιά άμφιβολίας.

Οι παρθένες στην έκκλησία, στολίζουν τόν τάφο και οι μαννάδες στο σπίτι φροντίζουν για το φαγοπήτι της λαμψής.

Οι καμπάνες γεμίζουν τόν άέρα με τόν άργό άκό τους, που μοιάζει το βουή ενός άτέλειωτου κάμπου γεμάτου λουλούδια, π' άνοίγουν της θελούδεννης άγκαλιάς τους λαχταρώντας να δώσουν το μέλι τους να ρουφηχθώ.

Οι καμπάνες κτυπούν, οι 'Επιτάφιοι θναιώνουν.

Άπό μακριά έρχότανε ο δόμος, που σάλλιζαν οι στρατιωτικές μουσικές, της Μπροσέλεως, της Άγίας Ειρήνης και της Χρυσοσπλιώτισσας. Το πένθιμο έμβλημα μοιάζει γαμήλιο μάς.

Τσουγκρίζουμε τα ποτήρια. Ο ένας εύχθηκε «και του χρόνου», ένας άλλος «ζήτω ή ζωή», τρίτος «ζήτω το μεθύσι». Ένώ ρούφηξα το ποτήρι ως τόν πόθο σφίγγοντας με το άσπερο μου μπράτσο τη μέση μιάς άγνωστης.

Βγαίνοντας μία στιγμή από την ταβέρνα την πέτυκα να πηγαίνει γρήγορα στην έκκλησία με το κερί στο χέρι. Βιάζόταν να προφθάη πριν δυή ο 'Επιτάφιος. Την τριήμερη μαζί μου μέσα νικητώς εύκολα την άδυνατη αντίστασι της. Κάθισε κοντά μου και στην άρχη μάς έκανε την ντροπή... (Ντροπή... άπόψε Μεγάλη Παρασκευή). Για άπάντησι της γέμιασε το ποτήρι και της τόφερε στο στόμα. Την άνάγκασα να το κατεβάζη μονορούφι. Παρά λίγο να την πνίξω.

Υγρά άκόμη απ' το κοκκινέλι ένώθησαν τα χείλη μας ο' ένα φιλή. Της δάγκωσα το κάτω χείλη με μανία πόθου, που όλο και αυξάνε σαν να το δυνατόν με το «δεν κάνω» της άγίας μερας. Στ' αυτή μου βούιζαν τα λόγια του παππού μου: «Γλέντα τα νεύρα σου μην τα παταλάς, μη την άφηνεις να σου φύγη αδικα ούτε μια στιγμή τους. Τιποτ' άλλο δεν άζεις στη ζωή».

Την άλλη μέρα ζήτησα κατά το μεσημέρι με το κεφάλι θαυό. Ένα χάος στο μυαλό μου και μία άνορεξία με κυρίευε. Όλοι περιέμεναν με λαχράδα πότε να φτάσουν τα μεσάνυχτα. Λιγά, τυριά, κουλούρες, μαρούλια, και προσευχές για τη μαγερίτσα μου προκαλούσαν άδηια.

Το ψητό πεντοβόλο. Ο πατέρας το λάνιζε μέσα σ' ένα μεγάλο ταψί. Η μητέρα τόν έμποδίζει, για να μην τος κοπή ή όρεξη, να δίνη μεζέδες στ' άδερφά μου, που τόν τριγυρίζαν.

Πώς ζήλευα την όρεξη τους!

Κάθεσά από τα τραπέζια άφαιρέμενος. Ζαλισμένος, χαμένος μέσα στο άσπρινό βάθος των συλλογών μου προσορπούσα νάβρω το δρόμο να βγω απ' αυτό τόν λαβύρινθο. Σγά, σγά ή μνήμη μου δείξει το δρόμο κι άρχισα να γλυστράω στο παρελθόν.

Είκονας και συλλογισμοί, πράξεις και γνώμες ένθουσιασμοί και πίστι, όλα, όλα, το ένα ύστερ απ' τάλλο άν κρικοί μία άλυσίδα μου φανώντουσαν ξένα. Τιποτ' απ' αυτά δε μπορούσα να δειχτώ για δικό μου.

Πρώτη φορά έδλεπα πως έλειπα όλόταλό από την περασμένη μου ζωή κι έλα έβαζνα νάβρω κάτι δικό μου, τόν έαυτό μου, που τη στιγμήν αυτή παρακολουθούσε ξένες πράξεις και ξένες σκέψεις, που σκηματίζαν όλη την ως τα σήμερα ζωή μου.

Ξάφνου έφτασα στο βυθό και σκίτησα

με ζωή συγκίνησι σαν ξανααισθάνθηκα το ίδιο, κείνο το πρώτο αίσθημα που μου γέννησε ή φωνή όταν την πρωταντίκρυσά συνειδητά.

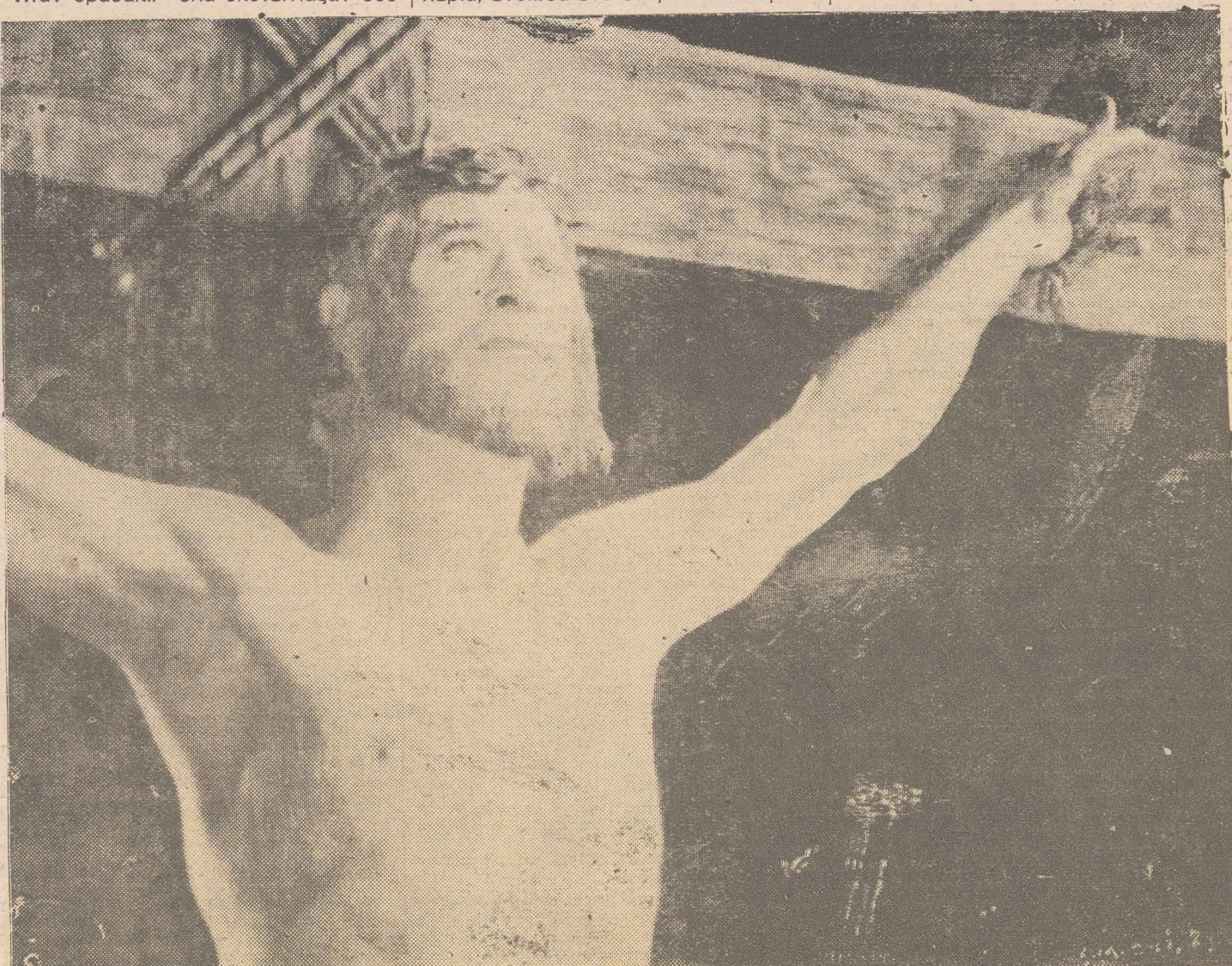
Δέν ήμουν άκόμη τεσσάρω χρόνω. Ήταν βραδάκι. Όλα σκετίνιαζαν δου-

χόταν να κλαίω, αλλά δεν τόπα σπών πέτραν γιατί ούτε κανένας με μάλωσε, ούτε πονούσα γιατί να κλαίω;

Με χάιδεψε, φώναζε ένα άμάξι και την ώρα που μ' ένώθασε σπώνωντάς με στα χέρια, ένιωσα ένα δάκρυ να κυλάη στο

Χαιρόντουσαν τα πλήθη την Άνάστασι. Λές κι έννοιαν νάχη κάποιο νόημα ό ύμνος.

«Χριστός άνέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας και τοίς έν τοίς μνήμασι

τηγμένα μέσα σε μία κοκκινωπήν άνταύγεια.

Ο πατέρας με κρατούσε απ' το χέρι. Γυρίζαμε σπiti ύστερα από τόν περίπατο. «Ό,τι θάχαμε βγή απ' το πάρκο του Ζαππειού» από κει έρχομαστε.

Έσφιξα το σπιθαρό χέρι του πατέρα και χωρίς να ύψώω το κεφάλι, του είπα:

— Μπαμπά... κάτι θέλω...

— Τι παιδί μου; Πεινάς; Δίψας; Μήπως θέλεις γλυκό;

— Όχι... δεν ξέρω τί θέλω... κι έννοιω-σά τα μάτια μου να δουρκώνουν. Μουρ-

μάγουλό μου.

Σήκωσα το κεφάλι και τόν κύτταξα. Με το στόμα μουκινώμενο με παρακολουρούσε. Έννοιωσα το βλέμμα του να ψάχνη μέσα μου άνάφκα.

— Παιδί δεν τρώς με όρεξη, Μιμη;

Σά να ζήτησα από κακό όνειρο. Είδα πως κείνη ή πρώτη συγκίνησι, ή όλότελα άνεστηγητή, ήταν ή ίδια με την τριηνή.

Όλότερη ή ζωή μου ένώθησε με μία συν-κίνησι πουβίωσε απ' το μυαλό μου τούς πυκνούς καπνούς, που το φλόμωσαν.

ζωήν χαρισάμενος».

και τόν τραγουδούσαν όλοι δυό και τρεις φορές, σά ναβελαν να δείξουν πως πιστεύουν σε κάτι, που τούς δίνει μίαν άκατανόητη έλπιδα.

Γλέντουσαν, γεμάτοι χαρά νομίζοντας ότι πιστεύουν στην αιώνια ζωή, στην άθανάσι.

Τους έδλεπα, τους άκουγα και αισθανόμουν πως δεν καταλαβαίνω τη ζωή, δεν ξέρω το θάνατο πως να πιστέψω στην Άνάστασι.

ΜΗΜ.— ΠΑΠ.—

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΣΙΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

Κάθε τόσο, οι έπιστημονες ανακαλύπτουν στον άνθρωπο μίαν έκτιν αίσθησι, ως τα σήμερα όμως καμία απ' αυτές δεν έγινε άκόμη δεκτική στον καταλόγο των πέντε κλασικών αίσθησεων.

Μερικές από τις δευτερευόντες αίσθησεις είναι άποφωτισμένες και άσυνήθιστες, που με σκεδόν άνωφελέεις ή αυτήν την κατηγορία πρέπει άσφαλώς να κατατάσσου με τη συμπληρωματική αίσθησιν άφης που δίνουν στις γάτες τα μακριά μουστάκια του. Δεν είναι άπιαστο στην άσπνη της ιστορίας το ά ανθρώπου να ήταν προικισμένος με άναλόγα όργανα που τόν βοηθούσε για να προσανατολίζετο στο σκοτάδι. Η παρουσία του τριών μουσών νευρών με άλες τις διακλάσεις του στον άνθρωπο, φαίνεται πως έννοχέει αυτήν την ύπόθεσι.

Πραγματικά αυτό το νευρό μεταδίδει στον εγκέφαλο του πληροφορίες τας αίσθησιν που δοκιμάζεται από την άκρη των τριχών του μουστάκιού του. Ο σπυρρινός άνθρωπος μπορεί άσο θέλει ν' άφισα να μεγαλώσουν οι τριχές του προσώπου του, αυτές όμως έχασαν την άσση των με κερατις. Άλλα ή διακλάσεις του τριών μουσών νευρών της έξωτερικότητας άλλοτε διατηρήθη χωρίς λειτουργία, επί εκατομμύρια έτών.

Το περιεργό είναι ότι αυτό το άκρησμοποίητο νευρό φαίνεται ότι διατηρείται άν άχι άλην του την κανονική, τούλάκι στον άλην του την ζωτικότητα, άφού σπημα ύπόδοριών αλλήλων. Μόλοντούτα,

μπορεί να προκαλή τριμερούς πόνους, στην σπανία βεβαίως περίπτωση χειρικής νευραλγίας. Ποίος έύρει άν ο άγριος θυμός της γάτας δεν έξηγείται από τόν άνυπόφορο πόνο που προκαλείται στην άκρη των μουστακίων της;

Άλλα (έκτη αίσθησις) έξαιρετικώς σπμαντική λόγω της χρησιμοποίησής της στην αεροπορία είναι ή της Ισορροπίας. Ο καθήγητής Ουίλλιαμ Γκρένκορπ, ο διακεκριμένος αμερικανός έπιστημών, διέτυπωσε μία πολύ περίεργη θεωρία κατά την όποιαν τα όργανα της Ισορροπίας συμπεριφέρονται πίσω από κάθε άσπνη κληρονομία των μακρυνών προγόνων μας... των φιδιών.

Κατά την πίστιν ήλκιναν του πλανήτη μας, όταν αυτές φιλοξενούσε μόνο ένα άν προσορμώμενο στη ζωή επί της στερεάς γής, τα πρώτα φάρια παρουσίαν επί του δερμάτος μία σειρά ίσων που συνέδεον το κεφάλι με την ούρα. Τα όργανα αυτά ήσαν έξαιρετικά χρησάσα την άσση των με κερατις. Άλλα ή διακλάσεις του τριών μουσών νευρών της έξωτερικότητας άλλοτε διατηρήθη χωρίς λειτουργία, επί εκατομμύρια έτών.

Το περιεργό είναι ότι αυτό το άκρησμοποίητο νευρό φαίνεται ότι διατηρείται άν άχι άλην του την κανονική, τούλάκι στον άλην του την ζωτικότητα, άφού σπημα ύπόδοριών αλλήλων. Μόλοντούτα,

δεν εκλείσαν τελείως και εξακολουδούν να έπισημάνουν με τή έξωτερικήν περιβάλλον με άνορημτες όλλα μικροσκοπικές τριχές. Έτσι τα φάρια εξακολουδούν να είναι ευαίσθητα σε κάθε μεταβολή της έξωτερικής πίεσεως.

Μία νέα φάσις της εξέλιξεως άρχισε όταν οι σπλινες των φιδιών γέμισαν με ένα ύγρο έκρημμένο από το έσωτερικό του σώματος, αντί εκείνου που προήρχετο από το έσωτερικό, άλλα πού με τη βοήθεια των όπών, μετέφερε σπινώσε την έξωτερικήν πίεσιν.

Η εξέλιξις δεν σταμάτησε έκει. Σγά σγά ένα ζεύγος όμοιων αλλήλων σπμαντοβήκαν στην κεφαλή του φιδιού, πίσω από κάθε όπτι, έπίσης γεμάτη με έκρησες και προωριωμένην να συμπληρώσουν την ένεργεια των ύπόδοριών αλλήλων. Έτσι γεμάται οι ήμικυκλικαί αλλήλινες, που στον άνθρωπο αποτελούν μέρος του έσωτερικού του ατιού και των όπών τάρω έαίρουμε το ρόλο της διατήρησής της Ισορροπίας. Είπε τρεις ή ή διαφορά του έπιπέδου του ύνδρου σά κάθε κλάδο τους δίνει στον άνθρωπο ή συνειδησι της άκρίβους στάσεως του σκετκά με τόν γυμνό κορμό.

Με το πέρας των έποχων, μερικά φάρια έγιναν άμφισα και υπό την έπιδρασιν των νέων συνθηκών της ζωής (Η ΣΥΝΕΛΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 13ην ΣΕΛΙΔΑ).

TETWEATI

ИЕРΟΥΣΑΛΗΜ

Τὴν ὥρα σ' όλα τὰ πουλιά γλυκὸς πού πέφτει ὁ ὕπνος
Καὶ στὸ χαμηλοθωρήτο σβυσμένο δελινὸ
Τῶν ἀσταχιῶν ὁ ἀνασασμός εἶνε μετσὸς σὰ δειπνός
Π' ὁ ἀποσπερίτης ἀρχινᾷ νὰ τρέξη στὸ βουνό.

Πού στην καρδιά μας ἀφαιστών ξεκουράζι τὴ πράξι
Ποὺ σπλάχνου μας δὲ ν' ἄρτανε πανάχραντι θρόφι
Δίω ψυχή γὰρ καὶ νεύει κατάδα τὴ θέσι

Κί' ἀκούσθαι τὸν Ἑσπερινὸν οὖς μας σὺν κορπῇ
Ποῦναι ἀνάσθι στὰ πόδια μας ἔλγαι τὸ δρόμον τὸ σκόνι
Ἐὰν κομμένη ἀέριται, στὰ πλάτα ἀναρροί
Ἐὰν κομμένη ἀέριται, στὰ πλάτα μας ἀναρροί
Ἐὰν κομμένη ἀέριται, στὰ πλάτα μας ἀναρροί
Ἐὰν κομμένη ἀέριται, στὰ πλάτα μας ἀναρροί

Κρυφή η ευλαδία μέσα μας ανανέψιτο περίσφιτο
Τὴν ἴδια λάτρω ὡς ἔκοιμε, τὸν ἴδιο ὡς παροῦσι·
Πόθο ζωομένο ἀπ' τ' ἀπειρο, σὺν ἔρημῳ νταί
Λύχνω νὰ ἰδοῦμαι ἀπὸ μακριὰ, σὲ στήπ' νὰ σαλεύει
θαρρόνως κ' ἥλιος ἔλαμπει στήν ἡσυχία θρόαυ,
Κι' ὡς πεταλούδα γύρω του, σπαιδοχακτικά παρδαί,
Μὰ ζεστέθ' στ' ἀντικρύσμα τ' ἀνθρώπου τὴ καρδιά.

Κι' ο' ἵππους κ' ο' μωβητές, ἀνάμεσα στὰ πλήθη
Μ' ὅλο τῆς μέρας τὸν καρπὸ χυμένο στήν ψυχὴ
Σὲ κάθε ἀνθρώπου διάνεμμα, ν' ἀπλώνεται στὰ σπότη
Μέσ' τὰ σκοτάδια νιώθουμε ζεστὴ τὴν προσευχί.

Περνᾷ διαδότης θασπικός, κ' ἄλλος κρατεῖ τὸ ψῶν
Γιὰ νὰ δειπνήσει στήπ' του, νὰ μετ' καὶ νὰ χαρεί.
Κι' ο' ἵππους, γνωρίζοντας τὸ στήπ' τοῦ τελώνη,
Μπαίνει, ἀνοιχτὸν ὡς τῶδρικε ποῦ τὸν κερταερί.

Καὶ κεῖ, ποῦ κόδετ' τὸ ψυμὶ κ' ἀπλώνει στὸ προσφάτι
Σάχνω ἀπ' τὴ θύρα θρόνανοιμ, ποῦ ζεμμενε, ὅρμα
Τὴν ἑνὰ κῆρυ ἀνταναίοντ' τοῦ ἑμμενε, ὅρμα

Σὰν ἐπὶ τὴ θύρα ὁράνοισιν, ποὺ ἔκεινεν, ὅπου
Σὺν ἅπῃ τῇ φερόσῃ ἀνὰ πλάτος τοῦ Μῆνι,
Σὺν ἅπῃ κῆρα ἀνὰ πλάτος τοῦ Μῆνι,
Τὸ πλοῦτον μῦρον σπένδοντας στὰ πόδια τοῦ οἴκῳ.

Σὰ μὲν τὸν ἅλιον τοῖκου τὴν κουλάναν ὀρεσμένην
Ἀπ' ὅσῃ μὲς, τὸ σπᾶνόν τῆς ἐπ' ἀνέρας ἰδοῦν
Μετὰ μὲν ἁλλήλων τὴν διηγεῖται φερόσῃ ἡμῶν.
Τὰ δᾶκρυά τῆς σπουγγίζοντας κροῦναι ἡ Μαγδαλίνῃ,
Τὰ μάτια τῆς αὐτὴ σκεῖναι, καὶ νῶσθεναι τὰ ἅλα

της νύχτας στρώσε φιλία κι ο μέγας, πού σφύριζε
Με χτύπες στ' αναμμένα τής απ' τις άγαστες χελίνα
Βαθλός δέν θα κυνόντανε μέσ στη νυχτιά ο λυγμός,
Σόν τούτος όπου γίγμισε ολόκερο τὸ δάμα,
Κύμα, σὸ κύμα π' ἄπλωνε ἀπὸ τὴν εὐωδία,
Με κολλήντιο ἀέκραγα στὰ πόδια του τὸ στόμα,
Με τὸν ἀπάντιο ἔρωτα, πού ἐβρούσκνε ἡ καρδιά!
Λοζὲ ο' τελώνης τὴν κυττὰ κι' ο' τοῦδας σπὶ σπαράτη
Τὸ μύρου, ὡς φιλεῖ μέσα του να σφουρίζε θαυ
Μέσ' ἀπ' τὰ δοντα του μλεῖ, κουνώντας τὸ κεφάλι·
Γιὰ τὸς φτωχὸς δέν ζῖονταν αὐτὸ να πωληθῇ; »

Στους πλακάμαδες όπου σκοπεύαν πλύνω τους χρυσούς
Βασίλει άναγκάλλαν άμπερην, σ'α πόδια σου κυττώντας
Το μέγα κύμα, άποκρίση τους δίνει ο 'Ιησοφς.

«Τ'Ηρβ' από δρόμο στήσι σου και ού δέ μοιάζεις πλύνει
Τα πόδια, στήνι μ' άλειψεις μέ μύρο τα μαλλιά
Κι αύτη στήνι δέν έπιπας σ'α δάκρυα ν' αναλύνει
Κι αύτη στήνι δέν μοιάπας σ'α πόδια τα φιλιά.

Κι ' όπου κι' ο λόγος ο άγιος μου έζαπλώσε και γιά κείνη
Σ'έν σόλινα αύτο, πού μούκαμε παντού θά μιλήσων
Κι' άκόμα αύτη το κλάμμα της θρούση λαμπρή θα χύνει
Δέν πάει, μ'ο άπ' το λυγμό, το στήθος το θαύο.

—Φηναδολάνη, Μαγδαλάνη, τού πόθου μέγα άστέρι.
Σέ μοναστήρι ανεδάσας και μένανε πιστοί,
Για να φάνω λαίψαν, το στήμιτό Σου ξερί. !»
Κι ' ήταν άκομα, ως πλώσαν τα κείλινα μου, ξέρι. !»

ΧΑΡΙΛ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΞΑΝ ΒΑΡΕΘΗΣ

Και τώρα καλή μου πού κακή μοίρα μας χώρισε και ζής μακριά, με κάποιον άλλο, μη με ζενκας ολόετα. Δεν πιστεύω ή καρδιά σου να λημονήση την αγάπη μου. Γρήγορα θα βαρεθής μια αγκαλιά που άθελα και θα νιώσεις πιο κρύα απ' την ταφεπέρα! Τώρα είσαι ακόμη μεθυμένη από τα πλούτη του, αργότερα όμως σαν όης τη φτωχεία της καρδιάς του, σκέψου και μένεις Γύρισε το 'Ημερολόγιό σου σε κείνες τις γραμμές που χαράχθηκε σαν ή αγάπη μας μεσουρανούσε. Διάσωσε για τους όρκους μας και στα γραμμάτα ακόμη θα όρης και μαρτυμένους λεμοναφούς που τους είχα δώσει εκεί. Και τότε θα νιώσεις πως ή αγάπη μας αυτή που συντρίθηκε πάνω στον βράχο του μοιραίου δεν πέθανε ολόετα. Κάπου κει σε μία γυναιή της καρδιάς σου είνε ναρκωμένη και κάποτε θα ξαναζήση. Ποσο καιρο θα μείνης μακριά μου, Για πάντα;

Δέν θα μπορέσης, κάποια μέρα θα βαρεθής, θα μισήσης, ή μάσκα της υποκρισίας που φορείς θαρεια θα πέση.

Τότε θα ίδης την παλιά αγάπη η' άργονέθαις, σαν κλωμό λριαντάφυλλο πνιγμένο, στα άκρνα να ζονάη.

Θα νασταλγήςες τα παλιά, θα πονήσης για μένα. Μικρή μου, σαν βαρεθής, μη διατάσης; 'Η αγκαλιά μου σε προσμένει ανοικτή να σε σφιχτή ξανά. Τα χείλη μου στεγνά διψούν για φιλιά σου και τα ρεμιά άπτα μου ζήτηουν να καρβεριστούν μερ' τις δάσκαλές των γαλανών δικών σου. Τη θλιψη του χωριμού θα την σκεπάση ή χαρά του έρχομού και θα σε άγαπησου τότε πιο πολύ. 'Ελα!

Σιδιρόκακτρον.

Ε. Δ. ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ

ΜΟΝΑΣΙΑ

"Όμορφο νησάκι γιατί δέν μ' ευχαριστείς τώρα; Κύμα μου, γιατί ή καρδιά μου χαρά δέν γεμίζει σαν πέρη της καρδιάς σου; Άλρες που έρωτικά ναυαγίζετε το νησί κι μου, γιατί ξανά δεν μου κοιτάξετε τη θωρία της ψυχής μου; Ξελινοφώτιστα θαδυνά, γιατί δεν είστε τώρα γλυκά; Μεγαλόπρεπες ανατολές γιατί υαλίζετε σαν ζούρες; 'Ηλιοι θασιλευματα γιατί τάχα μου κάνετε άκαρη την άδελφ' καρδιά μου; Γιατί άλλαζες τόσο θελκτικέ ούρανε ή τάχα τα μάτια μου δέν σ' άπτεκρίζουν πει; 'Απορρενεγγία, γιατί βαράεις την καρδιά μου σε σέ άπειλές να; 'Αι, νιώθω ν' άνεβαίνη απ' τα τριόβαθα του είναι μου ή πιο πνέθυμη λέξις; Μοναξιά.

Και μούπαν τα τριαντάφυλλα που μιλάν καί μ' άγαπών: "Ανέρωπε κλωμέ, στα κρίνα σου τι γευρέεις; Γιατί μονάχα σ' αυτά συνοικοδοιβάσεις; Δεν σε τραβεί κι' ή δική μας θωρία νάρθης κοντά μας;

Κι' είπα στα τριαντάφυλλα: "Σας ζηλεύω. Την όμορφη σας πόβη! Με σας τριαντάφυλλα νάρθη θαδρπεσε μία δέν θαλει απ' την καρδιά μου. Κρίνα άνθριβιουό έγω γευρέω μες τα κρίνα το ταίρι μου το κρίνο.

"Α! Λατρεμένες μου άνοιξές της ζήσης μου, σείς ή χαρά που συνοικοδοιβαίνετε στο νησάκι μου πάρτε κοντά σας πρίν φυγέτε ένα φθινόπωρο της καρδιάς μου...

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Είν' ή ζωή μου άτυχη μέσο σ' αυτή τη σφαίρα (σα δέν είδανε τα μάτια μου ούτε μία άσπρη μέρα).

"Αν ζω άκόμη, τί μ' αυτό; Δεν έπρεπε και στο έρνο διάβη της ζωής, όπου πολλοί περ (ναίμε).

Σαν το πουλί που όριοκεται μέσ' το κλουβί (κλεισμένο έτσι είν' το χωριάτοπούλο πάντα άπλησιμένο).

Βροχίτασ—'Ηλεις, ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΑΛΗΣ ΒΕΡΟΣ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΣΟΥ ΤΖΕΝΑ

Τζένα, τρελή μικρούλα, με τίς καταμυρες μπορούλες! Σε γνώριζα τοσοούλα και σε συναντώ άπόψε στον άνδρο της νεότητας σου! Σε γνώριζα, όταν ζενόιασσι, πη, μ' ένα ρόζ φιογκάκι, δεμένο στα μαλλάκια σου, έπαιζες άμέριμνη, παιδί, στο στενό δρομάκι του χωριού μας. 'Η σου γένια χαρούμενη, πάντα γελαστή. Τον γελίο σου, σκορπούσε σ' όλη τη συντροφιά, που ήταν από μικρά παιδικία, άμα και και κοριτσία, μία χαρά άνέκροσσι.

Μαζί τους ήμουν κι' έγώ. Κι' όλοι σ' άγαπούσαμε πολύ, γιατί πάντα γελοούσε, ζενόιασσι, άδωχα.

"'Έξερς να γελάς μ' όλα. Κι' άν δώπτες, κάποιος της συντροφιάς σου, έπρεπε, χτυπούσε κάπου, έού και τότε γελοούσε. 'Εδωχνε το γελίο σου τόν πόνο, κι' όλοι τρέχαμε κοντά σου, σαν σε μία πολυχρόμην πεταλούδα. 'Ησουν τότε άδωχα... ζενόιασσι παιδούλα...

Πέρασαν τα χρόνια, κι' έγώ έφυγα για

σπουδές μου στην πρωτεύουσα. 'Από τότε δέν σε ζενάδιζα.

Σήμερα τυχαία σε συναντώ σ' ένα κέντρο της 'Αθήνας. Πόσο έχεις αλλάξει. Τα μαύρα σου μάτια, τα στεφανώνουν γαλαζίοι κύκλοι, το πρόσωπό σου έχασε την όση του δροσιά, και τα μαλλάκια δέν πέφτουν, μπουκλίσες στο λαιμό σου, δέν στολίζονται με τη ρόζ κορδελίτσα... 'Όλα σου άλλαξαν, ως κι' ή φωνή σου. 'Όλα φύγανε μαζί με το διάβη του χρόνου... Και μόνον το γελίο σου μένει το ίδιο, το ζενόιασσι παιδικό σου γελίο, που δέν θα το ξεχάσω ποτέ μου.

Τζένα! Σε γνώριζα παιδί, και σε συναντώ άπόψε μεγάλη!

"'Εχεις τόσο άλλαξει! Κι' άν δέν έπληρε το γελίο σου, ίσως δέν θα σε γνώριζα. Το γελίο σου Τζένα! Πού μένει άμόλυπτο, το ζενόιασσι παιδικό σου γελίο.....

Μ. ΠΑΠΑΖΗΣΗ

ΦΤΩΧΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ

Φτωκά τα λόγια τόσο καιρου τη θλιψη για να πουνε φτωκότερα για τη χαρά αυτές τις ώρες να μιλήσουν. Δεν μπορώ παρά να προσφέρω το γλυκό σου όνομα άγγίζοντας τα χείλη μου σ' αυτή σου σαν να ζητάμε τη θερμή της πνοής να δοθήσω τη φωνή μου, να περάσω σε σένα θαύθετρα.

Δέν μπορώ παρά να προσφέρω τ' όνομά σου. Είνε μία εύτυχία τόσο άσυνήθιστη να μιλάς να τ' ακούς. Πόσες φορές σαν έλειπες μέσα στη μοναξιά μου σε σε φωνάζα απλάνοντας μάτια στα χέρια σ' ένα όραμα θαμπό που έθόνη πάντοτε προτού να τ' άγκαλιάσω.

Τώρα μ' άκούεις; Γι' άπάντησι ένα γλυκό όλοζώντα χαμόγελο κάνει τα χείλη σου ν' άνοιγούν, τα μάτια γεμάτα λατρεία θυδίζουν στα δικά μου, μορτυβώντας πώς νιώθεις όλα όσα με τη μόνη τη λέξη θέλω να σου πω.

Και όμως, φοβάμαι άκόμη. Χάνω τα δάκτυλά μου στα πυκνά μαλλιά σου, μηπερώς το χροσάφ μετράς τους, ή θερμή τους μες στην παλάμη μου με πονάει.

Αυτή τη φορά είσαι κοντά μου. Δε θα ξεφύγης τ' άγκάλιασμά μου, όπωκά τα λόγια, για τη χαρά αυτής της ώρας να μιλήσω.

Χανιά. ΑΝΤ. ΣΤ. ΠΑΥΛΑΚΗΣ

ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Πάν' απ' το θουνό οι πρώτες ακτίνες του ήλιου πέφτουν απ' γη και φωτίζουν την κοιμημένη φύση. 'Αμέσως όλα αλλάζουν όψη. Στο κοιμημένο δάσος ξαναρχεται ή ζωή, τα λουλούδια κι' οι θάμνοι σκορπίζουν πιο δυνατή τη μυρωδιά τους γύρω, και τα πουλιά άρχικουν με μελαγχόους σκοπούς τα τραγούδια τους. 'Όλα γύρω είνε χ'ηρηλά. Παντού δασαλεύουν ή ζωή κι' ή κίνηση. Οι μελισσές θγαίνουν απ' τις κυψέλες και παίρνουν από τα μυρωδάτα λουλούδια το χυμό που θα τόν κάνουν μέλι. 'Ο γεωργός με το διόσκι στον ώμο και με το τσάπι στο χέρι πηγαίνει στο χωράφι του. 'Ο τοσάνος άγάζει απ' ή στανή τα πρόβατα και τα οδηγεί στη βοσκή. 'Όλα αλλάζουν όψη. Και τη σκοτεινιά και τη νύκτα της νύχτας διαδεχονται το φως, ή κίνηση κι' ή ζωή της ημέρας.

ΙΩΑΝ. Γ. ΖΟΡΓΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Τους θλιβερούς μας στοχασμούς της άνοιξης, έπ'ερωσε και χάθηκαν άπάμακρά πετούν, ή πλάσι μας στολιστικε και μύρα μ'ας προσφέρει.

Κ' οι νόνοι που μ'ας έτρωγαν τώρα θα ξεχαστούν.

Πάλι ο 'Ερως σσιτίες άμέτρητες σκορπάει! Νά! δέομιους μ'ας τράβηξε σ' έρωτική φωλιά ή κοριτσιότικη καρδιά γι' άλλη καρδιά χτυπάει.

και δε μιλούν τα στόματα τα κλείσαν τ'α... φιλία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΒΑΣ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΕΡΑ 'ΚΕΙ

Πέρα κει σ' απόμερο δροσινό λειβάδι σφιγμές σαν δόν πουλί τ' 'Απρίλιό ένα θράυδι.

Σου είπα πρός τον ουρανό ύψώνοντας τα χέρια είναι τα ματάκια σου πιο γλυκά απ' τ'άστέρια.

Και καθώς έκνιτάς τ' αέρανυό τα πλάτια έσκούβα κι' έρίλινα τα γλυκά σου μάτια.

Γέλασες και σφιχτικες στην θερμή μ' άγκάλη κι' είπες: Ξαναφίλησε φίλοσ με πάλι.

ΣΤΑΘΗΣ ΝΥΜΦΑΣΙΟΣ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΜΑΗ

Μ' όνειράτα κι' έλπίδες πιο πολλές μ'ας ήρθε ο Μάης χρυσοστολισμένος. Τα λουλούδια ζυγνούνε τις παλές άγάπες μας τις πολυξεχασμένες.

Τώρα ζυγνάει στην καρδιά του ναιού μας το λιβεντοκαυμένω. 'Αδραστή της άγάπης ή φωτιά του 'Ερωτα του χρυσοστολισμένου.

Τώρα τ' αλάστρον κορμί της νεας τ' άγγελοκαυμένο ολόγλυκο θα νιώση το φίλι στο Μάη τον έρωτοστολισμένο.

Κι' ο γέρος του Μαίου την όμορφη γλυκά θα νιώση τη ζωή του να περνά και δικως πόνο πειά μες την καρδιά τα νειάτα τα θλιμένα του ξεχνάει.

ΑΛΗΣ ΒΕΡΟΣ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Θεωρούμε υποχρέωσι μας να συμπληρώσουμε ως έξης τα αποτελέσματα του διαγωνισμού παραλειφθέντα από την άθελεία του αντίγραφου αταύτα.

Α.) Συνέχεια 'Επαινεθέντων πεζών άναγνωστών. "Από τα χρόνια της σκλαδίας" του Β. Γ. Κριόβα (ψ. Νοστολινός), "Πώς έζησε και πώς πέθανε" του Ε. Σ. Περσιστικού (Βόλος), ("Η πρώτη αγάπη") του Β. Γ. Κυριόπουλου (ψ. 'Αυροαντος), Σέρραι, ("Όταν πέθανε εκείνος") του Σταύρου 'Αθ. Τελώνη (ψ. Μενεκράτης), Μούλια Οπιδών, "Το όραμα μιας μικρούλας", του Διον. 'Αλεξανδράτου 'Αμαλίας (ψ. Βάσος Λίκης), ("Γιουλέττα" του Ν. Π. 'Ηρακλέους Βαρώσια Κύπρου (ψ. Ντιράκι), ("Ενας μικρός σκέπτεται") του Μικ. Μηνάδην 'Αποδόλου 'Αμorio (ψ. Μ. Μιχαήλ), ("Η άνάστασις") του 'Αδμαντίου Πάνου (ψ. Διαμάντης Γιούλας), ("Η ραδικού του Π. Βιλαέτι Βόλος (ψ. Παβίλ), "Το άλογάκι του Τάκη" του Κώστα Τομολήλ Νάουσα (ψ. Κώστας 'Αλμυλίας), ("Μετά το παραστράτημα") του Ευσταθίου Ντιράλ 'Αθίνας (ψ. Στόνος), "Ο Τρελλός" του Κώστα Παπαδάκη 'Αθίνας (ψ. Φωρά), ("Συνήντησα την αγάπη μου") του Σταμ. Βαρθολομίου (ψ. 'Ιππότης), ("Χαμένη ύπαρξη") του Χρ. Δ. Χατζηκυριάλ Κομνηνί (ψ. Χρυσάκης).

2) 'Ετυχαν εύφημοι μνείας τα πεζά άναγνωστών. ("Στο ζουμί στη λεμονιά") του Χρ. Κ. Δελέ Κατω Φυγιά (ψ. Νέδας), ("Μία ζωή σε μία νύκτα") του Στ.

λιου Μυλωνάκη Ρέθυμνο (ψ. Στ. Καλάγρας), ("Χωρίς παρηγοριά" του Δημ. Σταμάδη Πειραιεύς (ψ. 'Ανώνυμος 9), "Πλάι στην εύτυχία" του Ηλία Παπαηλιού 'Αθίνας (ψ. Π. Λακωνικός), ("Αμάρτυρά θέληγτρα") του 'Ανδρ. 'Αθανασοπούλου Πάσης (ψ. Ι. Ρέννος)—το διήγημα αυτό άόνη του μεγένους του όπως και το παραπάνω και το παρακάτω που όσα είδα έσχωρησιό μπορούν να τυπωθούν — ("Η βελουδένια καστίνια") του Γ. Ι. Καυκάλα Χανιά (ψ. Κουκούτσης), ("Για την αγάπη της") του Π. Σπαγγιά Καλλικράτεια (ψ. Γε. τος), "Πρώτη αγάπη" του 'Αλβέρτ 'Ισακ Μείρ Θεσσαλονίκη (ψ. 'Αδία), ("Τραγούδια στο νησί") του Σ. Λεμονιδή (ψ. Χαλκιδεύς).

Γ.) 'Επαινετά, αλλά δέν είνε μίτε διηγήματα μίτε ποιήματα—επομένως εκτός όρων διαγωνισμού: 1) "Κάτι σαν γράμματα" του κ. 'Αλκη Μαρανή, 2) "Πώς και γιατί" του Δ. Χατζηκυριάλ Σέρραι (Δ. Λαριγιάννης), 3) "Το πτώμα μιας γυναικάς" του Γ. Πουλιδή Μελοσία (ψ. Τζος). Αυτό είνε άστυνομική περιπέτεια (εκτός όρων διαγωνισμού).

Δ.) Ποιήματα άναγνωστών. Συνέχεια επαινετέων. "Δελός έρωσ" του κ. Ι. Σολωτή Αίγινα (ψ. Γιεύς), "Άμυνόβαλαί" του Μ. 'Αλαστασίου 'Αθίνας (ψ. 'Εσπερος), ("Σαν παραμύθιο") του Ν. Θ. Δημητροπούλου Μαρούσι, ("Ένα τραγούδι, πό το θουνό κ' ένα από τόν κάμποι") του Χριστ. Νεοτρίδη Θεσσαλονίκη (ψ. Χριστινέτ), ("Απλή άνάστασις") του Ρ. 'Αργυρίου (ψ. 'Ανθος Ροδόβυλλης) Κηριαία. Τυχανάει εύφημο μνείας τα "Ρωμάντζα μόντερνα" του 'Αρ. Βόκλη (ψ. Δ. Δράκου), αλλά είνε σατυρική και έπομένως εκτός των όρων του διαγωνισμού.

Ε.) Μεταξύ των πεζών των γυναικών ή έπιτροπή κατέταξε μεταξύ των επαινεθέντων το "Άνοιχτε την πόρτα" της Σέλας Γερολυμάτου Κοκκινιά (ψ. 'Αλβία), "Επίσης το "Ας χωριστούμε για λίγο" της Φωτεινής Καφετζοπούλου, αλλά του το δέν πληρώ τους όρους του διαγωνισμού.

ΣΤ.) Πεζά φοιτητών. 'Επαινεθέντα έν συνέχεια: "Οι δύο μικροί" του Μικ. Κατίζα Χιος (ψ. Μίμης Λάκης) και "Εγγύν μούσυν" του κ. 'Αλκη Μαρανή, 2) "Πώς και γιατί" του Δ. Χατζηκυριάλ Σέρραι (Δ. Λαριγιάννης), 3) "Το πτώμα μιας γυναικάς" του Γ. Πουλιδή Μελοσία (ψ. Τζος). Αυτό είνε άστυνομική περιπέτεια (εκτός όρων διαγωνισμού).

Δ.) Ποιήματα άναγνωστών. Συνέχεια επαινετέων. "Δελός έρωσ" του κ. Ι. Σολωτή Αίγινα (ψ. Γιεύς), "Άμυνόβαλαί" του Μ. 'Αλαστασίου 'Αθίνας (ψ. 'Εσπερος), ("Σαν παραμύθιο") του Ν. Θ. Δημητροπούλου Μαρούσι, ("Ένα τραγούδι, πό το θουνό κ' ένα από τόν κάμποι") του Χριστ. Νεοτρίδη Θεσσαλονίκη (ψ. Χριστινέτ), ("Απλή άνάστασις") του Ρ. 'Αργυρίου (ψ. 'Ανθος Ροδόβυλλης) Κηριαία. Τυχανάει εύφημο μνείας τα "Ρωμάντζα μόντερνα" του 'Αρ. Βόκλη (ψ. Δ. Δράκου), αλλά είνε σατυρική και έπομένως εκτός των όρων του διαγωνισμού.

Ε.) Μεταξύ των πεζών των γυναικών ή έπιτροπή κατέταξε μεταξύ των επαινεθέντων το "Άνοιχτε την πόρτα" της Σέλας Γερολυμάτου Κοκκινιά (ψ. 'Αλβία), "Επίσης το "Ας χωριστούμε για λίγο" της Φωτεινής Καφετζοπούλου, αλλά του το δέν πληρώ τους όρους του διαγωνισμού.

ΣΤ.) Πεζά φοιτητών. 'Επαινεθέντα έν συνέχεια: "Οι δύο μικροί" του Μικ. Κατίζα Χιος (ψ. Μίμης Λάκης) και "Εγγύν μούσυν" του κ. 'Αλκη Μαρανή, 2) "Πώς και γιατί" του Δ. Χατζηκυριάλ Σέρραι (Δ. Λαριγιάννης), 3) "Το πτώμα μιας γυναικάς" του Γ. Πουλιδή Μελοσία (ψ. Τζος). Αυτό είνε άστυνομική περιπέτεια (εκτός όρων διαγωνισμού).

Δ.) Ποιήματα άναγνωστών. Συνέχεια επαινετέων. "Δελός έρωσ" του κ. Ι. Σολωτή Αίγινα (ψ. Γιεύς), "Άμυνόβαλαί" του Μ. 'Αλαστασίου 'Αθίνας (ψ. 'Εσπερος), ("Σαν παραμύθιο") του Ν. Θ. Δημητροπούλου Μαρούσι, ("Ένα τραγούδι, πό το θουνό κ' ένα από τόν κάμποι") του Χριστ. Νεοτρίδη Θεσσαλονίκη (ψ. Χριστινέτ), ("Απλή άνάστασις") του Ρ. 'Αργυρίου (ψ. 'Ανθος Ροδόβυλλης) Κηριαία. Τυχανάει εύφημο μνείας τα "Ρωμάντζα μόντερνα" του 'Αρ. Βόκλη (ψ. Δ. Δράκου), αλλά είνε σατυρική και έπομένως εκτός των όρων του διαγωνισμού.

Ε.) Μεταξύ των πεζών των γυναικών ή έπιτροπή κατέταξε μεταξύ των επαινεθέντων το "Άνοιχτε την πόρτα" της Σέλας Γερολυμάτου Κοκκινιά (ψ. 'Αλβία), "Επίσης το "Ας χωριστούμε για λίγο" της Φωτεινής Καφετζοπούλου, αλλά του το δέν πληρώ τους όρους του διαγωνισμού.

ΣΤ.) Πεζά φοιτητών. 'Επαινεθέντα έν συνέχεια: "Οι δύο μικροί" του Μικ. Κατίζα Χιος (ψ. Μίμης Λάκης) και "Εγγύν μούσυν" του κ. 'Αλκη Μαρανή, 2) "Πώς και γιατί" του Δ. Χατζηκυριάλ Σέρραι (Δ. Λαριγιάννης), 3) "Το πτώμα μιας γυναικάς" του Γ. Πουλιδή Μελοσία (ψ. Τζος). Αυτό είνε άστυνομική περιπέτεια (εκτός όρων διαγωνισμού).

Δ.) Ποιήματα άναγνωστών. Συνέχεια επαινετέων. "Δελός έρωσ" του κ. Ι. Σολωτή Αίγινα (ψ. Γιεύς), "Άμυνόβαλαί" του Μ. 'Αλαστασίου 'Αθίνας (ψ. 'Εσπερος), ("Σαν παραμύθιο") του Ν. Θ. Δημητροπούλου Μαρούσι, ("Ένα τραγούδι, πό το θουνό κ' ένα από τόν κάμποι") του Χριστ. Νεοτρίδη Θεσσαλονίκη (ψ. Χριστινέτ), ("Απλή άνάστασις") του Ρ. 'Αργυρίου (ψ. 'Ανθος Ροδόβυλλης) Κηριαία. Τυχανάει εύφημο μνείας τα "Ρωμάντζα μόντερνα" του 'Αρ. Βόκλη (ψ. Δ. Δράκου), αλλά είνε σατυρική και έπομένως εκτός των όρων του διαγωνισμού.

Ε.) Μεταξύ των πεζών των γυναικών ή έπιτροπή κατέταξε μεταξύ των επαινεθέντων το "Άνοιχτε την πόρτα" της Σέλας Γερολυμάτου Κοκκινιά (ψ. 'Αλβία), "Επίσης το "Ας χωριστούμε για λίγο" της Φωτεινής Καφετζοπούλου, αλλά του το δέν πληρώ τους όρους του διαγωνισμού.

ΣΤ.) Πεζά φοιτητών. 'Επαινεθέντα έν συνέχεια: "Οι δύο μικροί" του Μικ. Κατίζα Χιος (ψ. Μίμης Λάκης) και "Εγγύν μούσυν" του κ. 'Αλκη Μαρανή, 2) "Πώς και γιατί" του Δ. Χατζηκυριάλ Σέρραι (Δ. Λαριγιάννης), 3) "Το πτώμα μιας γυναικάς" του Γ. Πουλιδή Μελοσία (ψ. Τζος). Αυτό είνε άστυνομική περιπέτεια (εκτός όρων διαγωνισμού).

Δ.) Ποιήματα άναγνωστών. Συνέχεια επαινετέων. "Δελός έρωσ" του κ. Ι. Σολωτή Αίγινα (ψ. Γιεύς), "Άμυνόβαλαί" του Μ. 'Αλαστασίου 'Αθίνας (ψ. 'Εσπερος), ("Σαν παραμύθιο") του Ν. Θ. Δημητροπούλου Μαρούσι, ("Ένα τραγούδι, πό το θουνό κ' ένα από τόν κάμποι") του Χριστ. Νεοτρίδη Θεσσαλονίκη (ψ. Χριστινέτ), ("Απλή άνάστασις") του Ρ. 'Αργυρίου (ψ. 'Ανθος Ροδόβυλλης) Κηριαία. Τυχανάει εύφημο μνείας τα "Ρωμάντζα μόντερνα" του 'Αρ. Βόκλη (ψ. Δ. Δράκου), αλλά είνε σατυρική και έπομένως εκτός των όρων του διαγωνισμού.

Γ. ΚΥΜΑΙΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Για την υγεία και την όμορφη

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΣΑΣ

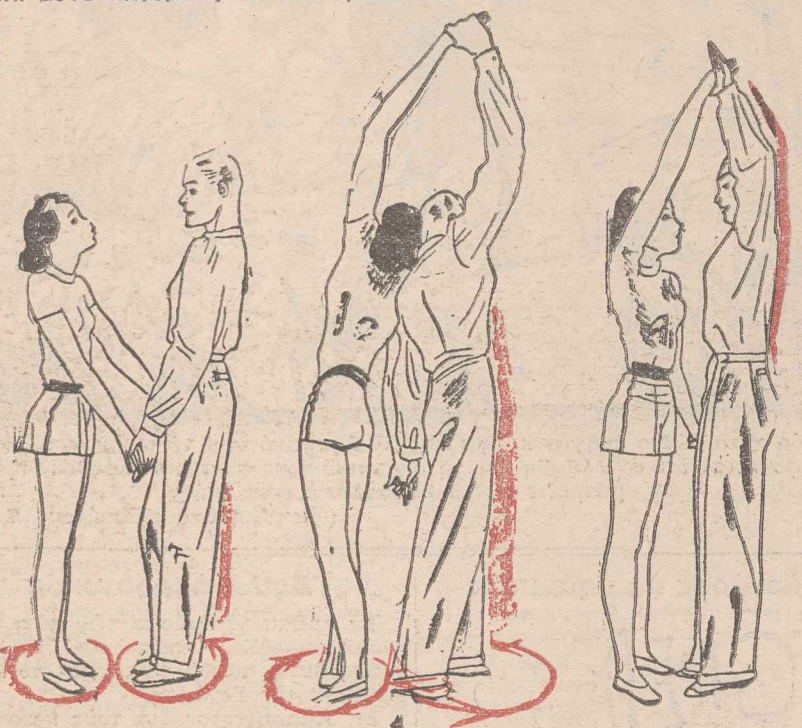
Δύο ωφέλιμες άσκήσεις

Στα δύο προηγούμενα φύλλα μας δώσαμε τρεις άσκήσεις που μπορούν να γίνωνται από το ζεύγος και συντελούν στην καλλιέργεια και των δύο σωματών. 'Υπάρχουν πολλά τέτοια γυμνάσια που όχι μόνο έκνυμνάζουν τα σώματα

άσκησι :

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Δ'

Πισαθίτε από τα χέρια χωρίς να σταυρώστε τα δάκτυλα και, χωρίς να άφηστε τα χέρια, γυριστά την πλάτη. Κατόπιν επανέλθετε στην άρχική στάσι. Κά-

και των δύο συζύγων, αλλά και δυναμώνουν και τους ψυχικούς δεσμούς μεταξύ των γιατί τους κάνουν να θεωρούν άπορηπτική τη σύμπραξη σε όλες τις έκδηλώσεις της καθημερινής ζωής. Παραθέτουμε και σήμερα μιάν ακόμη

μετε την ίδια κίνηση από το αντίθετο πλευρό.

'Η κίνηση αυτή πρέπει να γίνεται πρώτα άργά. Σιγά—σιγά θ' άποκτησετε τη συνήθεια να ένεργητε μαζί και ιστε ή άσκησι παίρνε την χάρι χορού.

Η ΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΣΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΑΣ)

Ημικυκλική σωλήνας τους έξελιχθηκαν και άνέλσαν μία νέα λειτουργία, τζω να καταγράφουν τις δονήσεις των ηχητικών κυμάτων από τον γύρω άέρα. Μολοντούτο, έμειναν το κέντρον του αισθήματος της ισορροπίας. 'Ετσι το ύγρον που περιέχεται στους τρεις σωλήνας του έσωτερικού του αυτιού μας είνε σχεδόν ο άμεσος άπόγονος του θαλασσιού ύδατος που έτρεχε στους σωλήνες των φονιών.

Οι τελευταίες έργασίες του Ιατρού 'Αριενς Κάππερ, του πανεπιστημίου του 'Αμστερνταν, του Ντην Κάρλ Χούμπερ, του πανεπιστημίου του Μίσιγκαν και της Ιατρού 'Ελισάβετ Κρόμπτ, έπίσης εκ Μίσιγκαν, συνδέλσαν στην διαφώτιση πολλών σημείων του μυστηρίου του αισθήματος της ισορροπίας. 'Ανεκάλυψαν κυρίως ότι μερικά νευρικά πηκώματα έρεβίζουν τους ημικυκλικούς σωλήνας δέν μεταδίδουν τόν έρεθισμόν, άφου φθάσουν στην νυτίσιον μυελόν, στον έγκεφαλο, αλλά τουναντίον, κατεβαίνουν πρός τους άστραγάλους.

♦♦♦

Το μυστήριον αυτό έξηγηται από το γεγονός ότι στην άρχή αυτό το όργανο έπρεπε να έπιτρέψει στο φάρι να τροποποιή, έν άναγκη τη στάσι του, με μ'ή γρήγορη κίνηση της ούρας. Το μυαλό στα πρωτόγονα αυτά ζώα ήταν πολύ μικρό και υπερφορτωμένο ήδη από έργασίαν και ή φύσις έθετοσε φρόνιμον να μη ζήτηση τη συνδρομή του για την διατήρησι της ισορροπίας.

Στον άνθρωπο, εύρισκόμεθα λοιπόν ένα υγιέν ένος υπολείμματος αυτού του όργανου και καθώς οί μύες τών κινήων άντεκατέστησαν την ούρα του φαιού, αυτούς τους μύς τα νεύρα της ισορροπίας ειδοποιούν άμέσως. Αυτό έξηγει δέν άσυνείδητο χαρακτήρα του αισθήματος της ισορροπίας : κάθε φορά που ή ισορροπία μας κλονίζεται, πρίν ακόμη τα νεύρα που έπικοινωνούν με τόν έγκεφαλό έχουν τόν καιρό να ειδοποιήσουν την νόσησι μας, ή στάσις μας άποκαθίσταται, χάρις σε μιά "ένοστιγμιά" κίνηση τών κάτω άκρων μας.

Τελευταίως έγιναν έπί το ζήτηματός

Πρακτική κομψότης

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ

'Η όρθη οικονομία

"Όταν μία γυναίκα είνε υποχρεωμένη να εργάζεται το ζήτημα του ντυσίματος έχει έξαιρετικήν σημασία : "Ζητείται δεσποινίς εύπαιδευμένης..." λέγουν οι περισσότερες άγγελίες. "Εύπαιδευμένης"... Αυτό δέν σημαίνει έπίδεικτικήν κομψότητα! Κομψότης δέν σημαίνει έπίδειξις ή έκκεντρικότητα. 'Η άληθινή κομψότης είνε εκείνη που παραπρέπει λιγότερο και κυρίως έκείνη που ταιριάζει περισσότερο με τη ζωή που κάνετε.

"Όταν μία γυναίκα εργάζεται, πρέπει να έκλεξη ή τις είνε πιο πρακτική γιά να φαίνεται, πάντα φρόσκη, κομψή και περιποιημένη, να δίνη την εντύπωση της τάξεως και της καθαριότητας που έπίσηται τόσο στην έργασίαν.

"Αν έχετε ένα ταγιέρ, να έχετε δύο

Οικονομίες

Δυστυχώς σήμερα γιά να φτάγη το φτωχό μας πορτοφόλι σε όλα τα έξοδα πρέπει να κάνουμε οικονομίες.

Οι δεντέτες άκόμη του κινηματογράφου κάνουν πολλές φορές αιατηρές οικονομίες.

Ο Ουάλλας Μπέρν, π. χ., αγοράζει 10 φορμάτα μαζεμένα γιά την κορούλα του Κάρλ 'Αν, αλλά γυρίζει όλα τα μαγαζιά του Λός. 'Αντζέλις γιά να οικονομήσιν μερικά σέντα από τα είδη της φαρμάκης. 'Η Τζέν Κράουφορντ πάντοτε κάνει οικονομίες στη γκανταρόμια της. Το ίδιο και ή Μόριν Σουλιδαν. 'Εχει 5 μόνον φορέματα, αλλά άλλαζοντας τα άδεσούσας των κάνει να φαίνονται σαν καινούργια.

Ο φράνσος Τόν αγοράζει πολλές γραβίτες και όμολογει ότι έχει από 6 σεντς πρέπει, αλλά όταν πρόκειται για καπέλλο, ο χαρτωμένος συζύγος της Τζέν Κράουφορντ σκεπτεται δύο φορές. Πολύ σπανίως δάει καπέλλο. Και όταν θέλη να αγοράση ένα καπέλλο, λέγει ότι περνά με αυτό και αυτήν την έποχή.

